د خاموشـۍ لـه شـوره ډېـرو سـر تـنـدې اونيـوۀ
د بـې وسـۍ لـۀ زوره ډېـر پـه زنګانـۀ پرېواتـۀ

شور شور خاموشي

اعجاز خټک

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعیب سنز پبلشرز اینډ بکسیلرز

جي ټي روډ منګوره، سوات

ټول حقوق د اماراتو پښتو ادبي ټولنه مرکزدبۍ په نوم خوندي دي

د کتاب نوم .... شور شور خاموشی
لیکونکے .... اعجاز خټك
ناشر .... فضل ربی راهی
پروف ریډنګ .... حنیف قیس
ډیزائننګ .... لقمان حکیم
سرپاڼه .... سرتاج استاد او ظفرعلی ظفر
دچاپ کال ستمبر۲۰۱۲ء
پریس .... حاجي حنیف اینډ سنز پرنټرز لاهور
بیه .... ۲۰۰/- روپۍ
د رابطي لپاره ....

د موندلو درکونه :

- داماراتوپښتوادبي ټولنه مرکز دبۍ
- یونیورسټی بك ایجنسی پېښور
- شعیب سنز مینګوره ، سوات
- مکتبه اشرفیه، مین بازار لاچۍ (کوهاټ)
- پشتواکېډیمي کتاب پلورنځے پېښور یونیورسټي پېښور
- پښتو ادبی ټولنه لاچۍ – کوهاټ خیبر پښتنتونخواه

شعیب سنز پبلشرزجي ټي روډ منګوره، سوات

Website: www.shoaibsons.ipfox.com
Email: shoaibsons@yahoo.com
Ph: 0946-729448, 722517

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټړون

د خپل ګران و محترم استاد
سعد الله خان حېران په نوم
چې زهٔ يې د شعرو ادب په الف ،ب باندې پوهه کړم

خاورې اعجازخټك

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

ښاغلے تاج انور د لاچۍ کواټ ، ادبی مجلسونو کښې داعجاز خټک په نوم پېژندلے شی، پلار نوم يې صوبيدار کُندل خان (مرحوم) دے، دپېدايښت نېټه يې يولسم دسمبر نولس سوه دوه پنځوسم **(۱۱ دسمبر ۱۹۵۲)** او دسکول په کاغذونو کښې د مئ شپږمه نېټه کال نولس سوه څلور پنځوسم **(۶ مئ ۱۹۵۴)** ليکلې شوې ده. يعنې دا زمان د "سرېتوب عمر ته رسېدلے دے نو ځکه د"ښۀ سرېتوب " څرګندونه کوی او دا دے خپله ړومبی شعری مجموعه په اولس پېرزوکوی

زمـــا شـــاعري ده داولـــس دســـوکالۍ لـــۀ پـــاره
زۀ خـــو ليکـــل کـــوم دژونـــد دخوشـــحالۍ لـــۀ پـــاره
زۀ خپـــل غـــزل تـــه چرتـــه ډمـــه ګـــډولے نـــۀ شـــم
نـــۀ شـــم کـــولائې شـــاعری دخرمســـتۍ لـــۀ پـــاره

دا شعرونه داعجاز خټک د"احساس " نومې نظم آخری کړۍ ده کوم چې ما په اول ځل په خپل کلی طورو کې آورېدلی وو. په کال ۱۹۷۸ .ء کښې.دپیاوړی مورخ او شاعر تاج ملوک خان دلسوز (مرحوم) په ياد کښې ادبی دستوره وه **.** د لاچۍ نه دوه ځلمی شاعران سعادت سحر او اعجاز حټک هم د اولسی ادبی ټولنې مردان په بلنه راغلی وو په دې موقع ددې دواړو ښاغليو د کلام تود هر کلے شوے وۀ دغه کۀ هر څو د ښاغلی اعجاز خټک د شاعرۍ ابتدائي دور وۀ خو د دۀ "احساس " د پښتو ميئنو لـه دا احساس ضرور ورکړو چې که د ملی ژوند د بيدارۍ شاعر اجمل خټک هر څو که د وختونو دسياست سيلۍ په مخه کړی دی او ګاونډی هيواد کښې ئې دجلاوطنۍ په ګاللو مجبور کړے دے ولې دهغۀ د احساس بڅرو "رشه" سالمه ده " دغيرت چغه" اوس هم پورته کيدائې اؤ آورېدلے شی ځکه چې د احساس غوږونه کاڼۀ نۀ دی او چې د ملت زلمی ويښ او بيدار وی نو دژوند په کالۀ کښې به دجمال او جلال رنګونه مدام خوارۀ وی او دقام ځلمي شاعران د خپل کلام په وسيله د بيدارۍ جرسونه دېمار غږوی.

دنـــــړۍ لـــــه واقعـــــاتو ســـــبق واخلـــــۍ
دا تـــر څـــو بـــه تاســـو خپلـــو کښـــې جنګېـــږۍ
"باچاخـــــان" درتـــــه وئيلـــــی داصـــــفادي
کـــۀ ويښ نـــۀ شـــوۍ پښـــتنو! ګـــوره ورکېـــږۍ

زما په نيزد چې د لاچۍ اوسېدونکی زلمی وی، لوستې وی او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعرو ادب میئن وی نو هغه به آرومرٌو د محترم سعدالله خان حېران دفکر ونظر په پلوشو روښانه وی او دهغهٔ د " ګلستان " ګل یا وړمه به وی ، دغلته ښاغلي عمل خان سیاح، اکمل اسد آبادی او شاه ولی خان غوندې ننګيالو هم خپلې وینې او جذبې کرلې دي او دملی فکر ځپلی یې خورې کړې دي او د پښتونخواه په اولسی او ادبی ډګرونو کښې یې " لاچی " لهٔ پخواه نه لاچی لونګ کړې ده.

په دې خاوره زېږېدلی نوموړی عالمان دي
هم پیداپکښې بې شمیره شاعران دي
مدرسه ده دعلمونو، دا زمونږ کلے لاچی ده

ښاغلی اعجاز خټک د دغه چاپېرچل او دغه سیال کلی "لاچئ " پیداوار دے هغه دلاچی ګلستان پښتو دسیوری لاندی دشعر او هنر سفرپه کال ۱۹۷۰ کښې شروع کړو. کال ۱۹۷۱ کښې چې سیاسی زول طوفان راپورته شو نو لکه دنورو ادبی جرګو د لاچی "ګلستان" هم اوځپلے شو. په کال ۱۹۷۲ .ء کښې دغلته یې" پښتو ادبی ټولنه لاچی " جوړه کړه . ښاغلے اعجاز خټک دجنرل سیکټر په حیث خپله سکنئ ځوانی ټولنې ته ورأوبخښله او نهٔ کاله یې په دغه چوکی د پښتو ژبې او دادب ناوي ته لوګے کړه . دې مهال کښې د روزګار غمونو دخپل هېواد نه متحده عرب امارات ته په مخه کړلو. د خپلې کورنئ دمعاشی مسلې هوارولو مبارزه یې شروع کړه د تن وینه ئې وسوزوله، خوله یې اُوبهیوله او پیسې ټکې ئې اوګټلې نو بیا هم دزړهٔ تاؤنو په آرام پرې نهٔ ښودلو او د پښتو دغم نه یې بې غمه نهٔ کړے شو. د یو څو ملګرو په ملا تړیې " داماراتو پښتو ادبي ټولنه- مرکز دوبئ " بنیاد کېښودو او د عربو رېګزارونو کښې یې د پښتو د بڼ وږمې خورې کړې او دغسې ئې د خپل ژوند غوښتنو سره سره د ادب عصري غوښتنې هم پوره کولې "د پښتو وږمې "- "خوشحال او رحمان"- "د سلیم خټک مرحوم کلام مړاوي ګلونه اؤ د سعدالله خان حېران " "پټې سلګئ" د ښاغلي اعجاز خټک د شعري او هنري سفر زړهٔ پورې مطبوعاتي سلسلې دي . د اماراتو پښتو ادبي ټولنې مرکز دبئ د سیوري لاندې چې وخت په وخت کومې لویې ادبي دستورې او مشاعرې شوېدي او ددې په اثر چې د پښتو ژبې او ادب ته څومره ښېګړه رسېدلي ده او اماراتوکښې پښتنوشاه زلمو کښې ادبي ذوق او سماجي غزونې کړې دي نو د فخر او عزت پټکے هم که ښاغلي تاج انور اعجاز ته په سر کړے شي نو بې ځایه به نهٔ وي.

خوشـالیږم چـې روګـورم
د ادب پـه ګلسـتان کښـي
د عربـو رېګسـتان کښـي
دا زمـا د لاس کرلـي
د پښـتو د بـاغ ګلونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماځوکاله آګاهو د ښاغلي اعجازخټك په لاس ليکلي د کلام مسوده لوستي وه نو يو دوه کرښي تبصره مې پرې په خپله خوښه داسې ليك کړې وو چې د ښاغلي اعجاز خټک طبيعت کۀ غزل وئيلو ته پسخېږي نو مونږ دې ته يو فطري او غېرشعوري عمل وئيلې شو. دا غزلې د زلمي شاعر د هنري صلاحيتونو او د ځوانئ د مستو مستو غزونې کوي ځکه نو اعجاز پکښې دومره نۀ شي ليدلې او منکر پرې اعتراض کولې شي . خو اوس چې د سپېکئ (نوې نوم يې شورشورخاموشي ده)يو ه بې ترتيبه مسوده د لوستو دپاره زما په وړاندې پرته ده او په کرښه کرښه کښې لۀ خېره د کمپوزنګ بلها غلطئ د لوستونکي نظر کيري بيرې کوي – بيا هم په دې د يو نظر تېرولو نه پس دا احساس رابخښي چې ښاغلې اعجاز خټك په ځائې ولاړ نۀ دې. پرله پسې پرمختګ کوي . دغزل په حقله يي رويه او نظريه کښې زړۀ پورې بدلون محسوسېږ ي .غزل څۀ ته وائي د اعجاز خټك يو نظم دې، ديکښې شاعر دعوۀ کړې ده چې غزل د چا ښکلا پورې محدود نۀ دې، دا دوخت تقاضو آئينه دار دې او دخوشحالئ د سباؤن زېرې دې خو پرتۀ له دې دعوې د ښاغلي اعجازخټك دادبي پېژندګلو ، د دۀ په بيلو بيلو موضوعاتو وئيل شوي نظمونه په غوره ډول کولې شي ،دغو نظمونو د ښاغلي اعجاز خټك شاعري شته منه کړې ده –زما په خيال د نظم ښه کښې د شاعر تخليقي صلاحيتونه څرګند ليدلې شي او د شاعر انه تخيل رنګارنګي پکښې هم شته – هر نظم ئې د زړه د وارداتو ، داخلي کيفياتو او خارجي محرکاتو ترجماني کولې شي -.

د ښائيسـت او د ښـکلا پـه کلـو ګـرځم
پکښـې مينـه، وفاګـانې لټومـه
رنګينـئ چـې د نظـر کچکـول کښـې راوړم
تصـويرونه تـرې د ښـکلي جوړومـه

م ،ر، شفق
اسلام اباد
۳۱ جنوری ۲۰۱۲ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اعجاز اعزاز

هرکله چې خدائے بخښلي ایوب صابر په سرپرستۍ کښې د کوهاټ دښار نه پنځویشت کلومیټره لرې په فاصلې باندې د سهېل (سوبېل) آړخ په جرنیلي سړك باندې ښاد اؤ آباد کلی لاچۍ کښې د ګلستان پښتوادب لاچۍ په نوم یو نوے ادبي تنظیم بنسټ کیښودو نو ډېر زر د دې ادبي ګلستان دشعروادب د ګلونوپه خوشبویانو ادبی فضاګاني معطرې شوې په خصوصي توګه د سعدالله خان نوم په ادبی دنیاکښې لکه د نمر اوځلېدۀ. د عیسوي کال نولس سوه شپېتم نه تراوپایم پورې پوره لس کاله د دې تنظیم ډېر په اتفاق سره دپښتوژبې او ادب خدمت ډېر په ښۀ انداز کښې اوکړو.محترم سعدالله خان حېران نۀ صرف د دې انجمن د سیوري لاندې د نوي ګُول د شاعرانورلاربښودنه کوله بلکه په ګورنمنټ هائی اسکول لاچۍ کښې د استاد په حیث خپله وظیفه یې هم په ښۀ توګه ترسره کوله. حېران صېب د لاچۍ اؤ دټولې خټك نامې مشهورروحاني مشرمآذون صېب دویم دلاچۍ مولانا عبدالمنان عبید مرحوم فرزند دے اؤ د پښتو سره سره د اردو، فارسی اؤ عربی درېوو ژبو عالم اؤ ماهر دے نو د داسې نابغه استاد د سیوري لاندې د سبق زده کړه د الله تعالی د لوې فضل څرګند علامت دے . راقم الحروف سعادت سحر، تاج انور اعجاز، انور الفت، انور حسېن مسافر، میجرالطاف اؤ سعیدرهبر اؤ داسې نور لکه امجد ساقی جان د حېران صېب د مدرسې طالبعلمان دي اؤ دا ټول نن هم په دې ویاړ کوي چې زمونږ سرپرستي حېران صېب کړې ده .

ښاغلي تاج انور اعجازسره زماپېژندګلي زما د عمر سره سمه ښکاري هغه په دې چې یو خود هغوي اؤ زمونږ کور یو بل سره ډېر نزدې اؤ بیا په یو اسکول کښې مونږ سبق وئیلې دے بس دومره به وه چې اعجاز صېب به مانه یو جماعت وروستو وۀ.

اعجازصېب دعیسوی کال نولس سوه څلورپنځوسم د می د میاشتې په شپږمې نېټې زیږېدلے اؤ دبابا جې نوم ئې صوبیدار کندل خان دے. د دوی باباجی دپیرطریقت نوم یو پیرتاج علی شاه مریدوۀ چې دکشمیر نه به ئې تشریف راوړلو. په کوموشپوورځوکښې چې اعجازصېب زیږېدلې وو نو په هغه دوران کښې د دوی د باباجی پیر صېب هم لاچۍ ته تشریف راوړے وۀ چې کله یې اعجازصېب ورته اُښودلو نو هغوی ورله نوم تاج انورخوښ کړو.

ماته هغه شپې ورځې هم نن یادېږي چې اعجازصېب به په تبلیغي جماعت کښې منډې ترړې وهلې ، دټول محلت ماشومان به ئې راجمع کړل اؤ شبې جمعې ته به یې بوتل اؤ بیا ماته هغه وخت هم یادېږي چې د هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوکوالي ملګری لیاقت علی راز چې زما هم جماعتي وۀ، په مرسته یوه ادبي ټولنه جوړه کړه چې نوم یې ورله پښتودرنه ادبي ټولنه لاچې کېښودۀ خو دا د دوی د وړکوالي ادبي هلې ځلې وې. بیا داسې وخت راغې چې لیاقت علی خان راز دپاکستان په نېوی کښې نوکر شو اؤ د ټرینګ نه پس یې بنګال ته اولیږلو چې هغه وخت د کال ۱۹۷۱ء جنګ ښۀ په درزسره شروع وۀ، بنګله دېش جوړ شو خولیاقت علي خان راز هلته شهید شو اؤ بیر ته رانغے. هم په دغوشپوورځوکښې ګلستان پښتوادب لاچې په سیاسي الغلاؤ تلغاؤ کښې داسې اونختو چې خپل ادبي سفر یې نیمه خوا پاتې شو. نو اعجازصېب د یونوي تنظیم جوړولو تابیا اوکړه چې دراقم الحروف سره سره سلیم خټك مرحوم، عزیزالله عزیز مرحوم، انوراُلفت، نثارګل نثار، غیورناشاد، سعیدرهبر، میجرالطاف سرفرازخټك (ریټائرډ) ، اقبال فنا، انورحسین مسافر، بشیر احمدبشیر، فیض الله جان فیض ، اقبال عارف ، اسلام بادشاه اسلام اؤ پروفیسر نعیم رضوان خانزاده په مرسته د سعدالله خان حېران په سرپرستۍ کښې پښتوادبي ټولنه لاچې جوړه کړه چې د اعجازصېب د نۀ ستړی کېدونکی هلوځلو اؤ د هغوی د ویال طبعیت په برکت دغه تنظیم ډېر زر د پښتونخواه د نورو ادبی تنظیمونوسره اوږه په اوږه یې اودرولو. د دې ټولنې دسیوري لاندې به نۀ صرف اُووۀ ورځنی تنقیدي غونډې کېدلې بلکې په علاقائي اؤ په ملکی کچ به یې مشاعرې کولې،د پښتوټپه ده.

ځـــوك پـــه رضـــا لـــۀ ملکـــه نـــۀ ځـــي
یـــا ډېرغریـــب شـــي یـــا د یـــار دلاســـه ځینـــه

نوبیا داسې ورځ هم راغله چې اعجازصېب د معاش په سلسلې کښې دوبۍ (متحده عرب امارات) ته لاړو، هغه ورځ زمونږ ټولنې ملګرو دپاره د یو لوې غم نه کمه نۀ وه خو اعجازصېب د یوروڼ مستقبل په تکل کښې ملګرو هغه په ډېرو دعاګانوسره رخصت کړوګنې اعجازصېب په پاکستان کښې هم بېروزګاره نۀ وۀ، دکوهاټ په اکاؤنټ آفس کښې د مرحوم رومان ساغر سره جوت په کرسۍ به ناست وۀاؤ دواړوشعروشاعرۍ سره سره د ایم اے پښتو امتحان په پرائیویټ توګه پاس کړے وۀ.

دعیسوی کال نولس سوه یوکم آتیایم د جنورۍ میاشتې یولسمې نېټې پورې اعجازصېب د ټولنې عمومی سکتر وۀ. هلته چې متحده عرب اماراتو ته لاړو نو یوکال پس یعنې کال ۱۹۸۰ کښې یې داماراتوپښتوادبي ټولنې مرکزدبۍ په نوم یوه ټولنه سازه کړه چې د الیاس ټلوال ورسره پوره په پوره منډه اووهله. ترننه پورې اعجازصېب د دې ټولنې عمومې سیکتر دے. دوی دلته ډېرې درنې اؤ بېن المللی مشاعرې کړې چې ادبی دنیا ئې نن هم یادوي .
دوی د خپلوملګرو یو تعارفی کتاب د وږمې په نوم اؤ بل یې د خوشحال و رحمن بابا په نوم چاپ کړی.دغه کتاب دشپاړسم جماعت د پښتوطالب علمانو دپاره پښتواکیډیمی ډېره ګټور اؤغوره ګرزولے چې ډېرې علمی او ګټورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مقالې پکښې شاملې دي کومې چې ددوی ملګرو په خپله لیکلی.

یو اهم ادبي ، علمي او سماجي کار چې دوئ کړے هغه دا چې دپاکستان نه یې. قلندر مومند، پرېشان خټك،ایوب صابر،سعدالله خان حېران، پروېش شاهین، عبدالکریم بریالے، مطیع الله قریشی، مجبورسوراني، غازي سیال ، سلیم بنګش او اسیرمنګل غوندې لوې لوې شاعران او ادیبان رابللي .

کۀ دغومشاعرو ویډیو ریکارډنګ اوګورئ نو دآورېدونکو شمېره پکښې دحده نه زیاته ښکاري خو د اعجازصېب نظامت به دا مشاعرې نورې هم یو په دوه ښائسته کولې.

اعجاز صېب دپښتو ژبې او ادب د پرمخ تګ لۀ پاره هر وخت او هر ځائے کښې خپل صلاحیتونه پکار راوستلي او پیسه یې شندلې خو قصه یې ګټلې .

- د هغوی د هلوځلو په برکت حسېن احمد صادق ، مهرونېش صدیقی، وزیر بادشاه جانان، امت بنګش او بختیار شاکر غوندې ادبی ملګرو په دوحه قطرکښې پاك پښتوادبي ټولنه جوړه کړه.هم دې سره سره ئې دغه ملګري هم مشاعرو ته رابللي . دې نه علاوه ئې فیروزآفریدي هم په خصوصي توګه مشاعرو ته رابللې .
- په بحرین کښې یې هم د ټولنې جوړولو دپاره حامدقریشی سره آړیکې نیولې وې خودمقامي قوانینو له وجې هغوي ټولنه جوړه نۀ کړے شوه .
- په ویسه اټك کښې پښتوادبي جرګه دمشتاق احمدمشتاق په سرپرستۍ کښې اعجاز صېب جوړه کړې.
- ورسره ورسره په کراچۍ کښې د اتفاق پښتو ادبي ټولنه هم صابر احمدصابر استاد په مرسته او دهغوی د نورو ملګرو په برکت جوړه شوې ده .

زما دمعلوماتو ترمخه کۀ ریډیو او ټي وي دلاچې نه څوك بللي نو د سعدالله خان حېران او زما دباباجی شاه ولی خان نه پس یې اعجازصېب بللے ځکه چې دا دومره مقبول شوے وۀ چې دوی به مشاعرو ته رابللو.

په متحده عرب امارات کښې د راس الخیمې ریډیو نه چې خپرونې پیل کېدې نو داعجازصېب پکښې پوره پوره لاس وۀاؤ هم هلته دوی دپښتو په اووه ورځني خپرونوکښې یوکال پورې کار کړے دے او دا خپرونې به ټول عربستان کښې او په افغانستان او کوئټه بلوچستان کښې آورېدے شوې او پښتانوبه دومره خوښولې چې د جمعې په ورځ به سحریولس بجې او دشپې یولس بجې به ټول پښتانۀ ورته غوږ. عوږ. ناست وو.

اعجازصېب یو ډېرخوږ. انسان دے، هرچاسره ډېره په مینه ګړه بړه کوي. او بیا د خپلوادبي ملګرو خو دومره قدر کوي چې کله سلیم خټك په حق اورسېدۀ نو دهغوي د کلام مجموعه د مړاوي ګلونه په نوم چاپ کړه او بیا ئې د خپل استاد سعدالله خان حېران کلام پټې سلګۍ چاپ کړې او دا دے نن دخپل کلام مجموعه چاپ کوي چې نوم یې ورله شورشور خاموشي غوره کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعجازصیب د کال نولس سوه یوکم آتیایم نه په عربستان کښې دژوند ورځې شپې صباکوي ، دزړهٔ او دشوګر مریض هم دے، په داسې عمر دسړي زړهٔ غواړي چې آرام اوکړي خو هغه دچاخبره چې شوخ د خوارو زړونه دي چې چوي نه ، د اعجازصیب حوصله لا ځوانه ده ، د هغوي مزل لا روان دے او داسې یو نابغه روزګار شخصیت دے چې داسې خلق ډېر کم پیدا کېږي . د داسې خلقو په باب له خادم بابا ډېر ښهٔ وئیلے.

چې ژوندے ووم ، تاسو ویشتے ووم په کانړو
اوس مې ځله ښکلوئ د قبر کانړی

نو باید چې مونږ د داسې خلقو قدر په ژوند کښې اوکړوګنې دآسمان نمر په ګوته نهٔ پټېږی .

په دې موقع د اعجازصیب د شعر و شاعرئ په بشپړه توګه تبصره کول یقینا چې ګران کار دے خو زهٔ ډېر په لنډو ټکوکښې د هغوي د کلام ذکرخپل فرض ګڼم . دوئ غزل ، نظم او هائیکولیکلي .

په کال نولس سوه یوکم اویایم (۱۹۶۹) د میئ د میاشتې په شلمې نېټې زمونږ د نیکهٔ میرولي کاکا په سرائې کښې یو ه طرحي مشاعره کېدله چې صدارت ئې افضل رضا کولو. ما او اعجاز خټك پکښې په وړمبي ځل ګډون کولو، د اعجازصیب کلام مطلع او مقطع وړاندې کوم.

ستا د راتلو وعده وفا نهٔ شوله
په ما دهجرشپه صبا نهٔ شوله
اعجازمجبور وهٔ چې پښتوکښې کېر وهٔ
خو هغه پېغله پښتانه نهٔ شوله

په یو بل شعرکښې د ورورولئ پېغام داسې آوروي.

دورورولئ مشال په لاس ګرځوم
دغه رڼا به لر او بر ته یوسم

دغزل روح تغزل ته وئیلے کېږي، لږ یې دا انداز اوګورئ.

تا چې د ښو په غشو اوویشتم
مړ ووم جانانه! راژوندے دې کړم

رقیبانو ته په ښکلي اندازکښې داسې پتون ټپوي ،

رقیبان دې اوس دسر خېرونه غواړي
چې اعجاز ورته وهلے نن پتون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ دپښتو ژبې سترنقاد اؤ اديب م ، ر، شفق دې رايې سره اتفاق لـرم چـې د اعجـاز نظـم پـه غـزل بانـدې درونـد ښکاري لکـه د احسـاس نـومې نظـم د هغوی د ژور احساس په ښه توګه ترجماني کوي اؤ داسې وائي چې.

ماتـــه د وخـــت ختلـــي نمـــر تـــه تيتېـــدل نـــۀ راځـــي
ماتـــه د عشـــق اؤ د مســـتۍ نـــه ډك غـــزل نـــۀ راځـــي
زۀ داولـــــس پـــــه غـــــم لړلـــــي مرثيـــــي ليکمـــــه
دې نـــه ســـېوا راتـــه پـــه بـــل څـــۀ کښـــې ليکـــل نـــۀ راځـــي

دعشق عنوان لاندې نظم يې يو شاهکار نظم دے چې ډېر پـه ښکلي اندازکښې د عشق مفهوم داسې بيان کړے.

عشــــق د کلهـــــم انســـــانيت د وروروﻟـــــﯽ فلســــفه
عشــــق د انســـــان د محبـــــت اؤ ســـــوکالﯽ فلســـفه
عشــــق د زردار اؤ د نـــــادار د يـــــو ولـــــﯽ فلســـفه
عشــق د خوشــحال د ننـــګ و پـــت پښــتونولﯽ فلســفه

عشـق د خوشـحال د تـورې شـرنګ اؤ دغيـرت قصـه ده
نـــــۀ د لـــــيلا اؤ د مجنـــــون د محبـــــت قصـــــه ده

د اعجـاز صـيب نـور نظمونـه لکه.پښتنه ميرمن، هغـه څـوك وه، ارمـان، جنـت، منـزل، زمـا خوشـحال اؤ شـپونکي سندره.دلوسـتو جوګـه دي چـې دطوالـت لـۀ خاطره دا هر څۀ په لوستونکو پرېږدم . په آخرکښې به دومره اووايم ،

چـــــې د اعجازغونـــــدې لـــــۀ ســـــره تېـــــر شـــــي
هغـــــــــــه خبـــــــــــرې زړورې کـــــــــــوي

په درناوي
سعادت سحر
صدر پښتو ادبي ټولنه لاچۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتولېونے

هغه بله ورځ راته تاج انوراعجازخټك ټليفون اوكړو چې بشيرصېب زۀ خپل كتاب چاپ كووم ، ماورته وئيل ، مبارك شه، ډېر زيات خوشحاله شوم خو ډېرزيات حيران په دې خبره شوم چې وئيل ئي راته دكتاب مسوده درلېږم چې ليكل پرې اوكړې، داخبره زما دپاره دحېرانتيا او پرېشانئ وجه ځكه وه چې زۀ په دې خبره لا خبر نۀ يم چې د چا په كتاب ليكل او خپل تآثرات ليكل دكله نه او څنګه شروع شوى دى خو په دې خبره ښۀ پوهه يم چې كله هم يو مصنف خپل كتاب چاشاعرله ليك دپاره وركوى نوكوشش كوى چې لوئې نه لوئې شاعر، اديب ، ليكوال انتخاب اوكړى او كۀ لوې نۀ وى نو بيا خوچې كم نه كم دمصنف نه دشعروادب په ميدان كښې سينيئر وى ، پياوړے وى او پېژندونكے وى. او بله خبره دا د حېرانتياچې زۀ پرې لا پوهه نۀ يم چې ښاغلي ليكوال اعجازصېب خپل كتاب دپاره (شورشورخاموشى) ولې او په څه مقصدماته د ليك دپاره راكړوځكه زما او د اعجازصېب حيثيت د شعرو ادب په حواله داسې دى لكه داستاد او شاګرد، اعجازصېب په دې ميدان كښې زما د استاد حيثيت لري او ماته لا ځان د ادب په شاګردانوكښې هم نۀ ښكاري خو دا د اعجاز صېب د مينې او اخلاص او سړيتوب يوه لويه نمونه ده چې زما غوندې د ادب يې طالبعلم ته يې خپل كتاب د ليك دپاره راكړو او اوس زۀ دښاغلي ليكوال د حكم په تعميل كښې د دوى په كتاب باندې خپلې ماتې ګوډې خبرې اوليكم.شورشور خاموشى او بيا دا شعرونه.

ځنـــې ســـرونه مـــې ليـــدۀ پـــه نمرخاتـــۀ پربواتـــۀ
ځنـــې ســـرونه آخرغـــوځ شـــو، ورتـــه نـــۀ پربواتـــۀ
غـــوره تبـــا چرتـــه پـــه لـــرې وطنونـــو اوشـــى
تنـــدرراتلو، زمـــونږ پـــه كـــور، پـــه هركالـــۀ پربواتـــۀ

د دې شعرونو شاعرتاج انور اعجازخټك زۀ دتېرو دېرشو كالو راسې پېژنم. دكوهاټ ضلعې لاچئ كلى يو ځوان زلمے چې نن هم لكه د تېر وخت په شان به په عمر ډېر خو په زړۀ زلمے دپښتوادب د ميدان هغه زيرك او سترګه ور شهسوار دے چې د۱۹۸۰ نـه واخلـه ترننـه يې دعربوپـه دې سره شـګلنه او سوراړه زمكه يې د يو څوملګرو سره د اماراتوپښتوادبى ټولنې شمع پـه خپلـو هلوځلـو او منـدو تـرړو پـه هرحـال او هر ساعت داسې روښـانه ساتلې ده چې ديوطوفـان او بادوبـاران تتېدو لـه نـۀ ده وركړى او نـن هم سره د خپلوملګرو لګيادے د پښتو ژبې او پښتو ادب سرڅېنه كولوكښې بوخت دے او ولې بـه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ کوی چې دې ښاغلی د میدان ګټلو هنردپښتو ادب د یولوئې پوهه اوزیرك استاد ښاغلي سعدالله خان حېران نه زده کړے دے ځکه خو چې اعجازصیب څهٔ هم لیکلی دی، زما په خیال یې په تول پوره او وزن پوره په پوره دي، کهٔ څهٔ کمے پکښې وی هم نوماته پکښې په نظرنهٔ دی راغلي.

اعجازصیب د ژوند په هر اړخ لیکل کړی دي او دا هرڅهٔ یې په غزل ، نظم او هائیکوکښې ځائے کړی دي او چې هرڅهٔ یې لیکلی دي نو ډېره یې خوږه او پسته ژبه کښې یې لیکلي دی چې یو عام لوستونکے یې په اسانه لوستلے هم شی او پرې پوهېدے هم شی.

اعجازصیب کهٔ یو خوا دځان او جانان خبره کوی نو دخپل کورکلی د کوڅو د فکر نه هم ناخبره نهٔ دے پاتې شوے او ددې سره یې د اولس غم هم په خپل زړهٔ کښې لکه د روح ځائے کړے دے. دخپل قام اولس او د وطن غم یې تل ترتله په خپل چاپېرچل دړدونه خوشحالۍ هر څهٔ یې په خپل کلام کښې ځائے کړی دی خو سره د دې یې د نړۍ د مظلومانو غم هم ژړلے دے، دا تول دیو ښهٔ او پوهه شاعرنخښې دی چې تولې دښاغلی لیکوال په شاعرۍ کښې موجودې دي. ښاغلے لیکوال چې کله خپل جانان ستائي نو وائي.

کهٔ زما جانان دې اولیدو په سترګو
درنه هیر به دجنت حورې غلمان شی
خلق وائی چې یې زړهٔ راځنې یوړو
خوتازه پرې د اعجازخټك ایمان شی

او بل ځائے وائی،

تاچې دښو په غشو اوویشم
مړوومه جانانه! راژوندے دې کړم
ستا اعجازخټك به ولې نهٔ ستائي
ستایو خوږ نظردے چې زلمے دې کړم

او کله کله د جام ، ساقی او میخانې نه هم خوند آخلی نو داسې وائی،

هغه چې جام دپاسه جام سره هم خلهٔ ورکوی
داسې ساقی ته به څوك څرنګې زړهٔ نهٔ ورکوی

او یا دا چې،

ستا دمستوخماروسترګوآثر دے
میخانې کښې د جامونوکړنګهار شو

او بل ځائے کښې وائی چې،

چې څښوی شراب د مینې په نظر د مستوسترګو
په دا خوی مې ځکه خوښ دے دا دلبر د مستو سترګو

او چې د خپل کلی د کوڅو خبره شي نو څهٔ داسې وائي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانـــه د تـــاريخونو ،دا زمـــونږ کلـــے لاچـــی ده
آيئنـــه ده د وختونـــو ، دا زمـــونږ کلـــے لاچـــی ده

دځان په حقله ښاغلے وائي،
ماتـــه د وخـــت ختلـــي نمـــر تـــه تيتېـــدل نـــۀ راځـــي
ماتـــه دعشـــق او د مســـتی نـــه ډك غـــزل نـــۀ راځـــي
زۀ د اولـــس پـــه غـــم لړلـــې مرثيـــې ليکمـــه
دې نـــه سـپوا راتـــه پـــه بـل څـۀ کښـې ليکـل نـه راځـی

شاعر به څنګه بل څۀ اوليکی چې په کورکلی محلت کښې دبارودو ډېري پراتۀ وی، زلمی پېغلې ، ماشومان اؤ بوډاګان بې ګناه قتلېږی، بيا به شاعرنوره شاعری څۀ اوکړی، د شاعرخو به بيا هم داسې شاعري کوی لکه اعجازصيب چې وائي،
ملګـــرو! مانـــه دســـرور ډکـــې نغمـــې مـــۀ غـــواړئ
مانـــه د وخـــت د نمرودانـــو قصـــيدې مـــۀ غـــواړئ
زۀ د حـــالاتو کـــربلا بانـــدې مـــاتم کوومـــه
مانـــه مـــاتم کښـــې د خنـــدا ډکـــې قصـــې مـــه غـــواړئ

د وطن په حقله شاعر خپل احساسات څۀ په دې ډول بيا نوی،
هغـــه آزادی چـــې مـــونږ پـــه ســـرو وينـــو ګټلـــې ده
دا دزنـــده بـــاد پـــه نعـــرو مـــونږ ه تـــل پـــاللې ده

هغـــه آزادی چـــې د شـــپونکی د خلـــې ســـندره وه
هغـــه دخيبرپـــه دنګـــو غروکښـــې غلـــي غلـــي ده

اؤ بل ځائے وائي،
چـــــې پـــــرون وۀ هغـــــه نـــــن دے
هغـــــه ملـــــك ، هغـــــه وطـــــن دے
د اســـــلام پـــــه نـــــوم جـــــوړ شـــــوے
پکښـــــــــــې زور دے د خـــــــــــدايانو
زماهېربرکـــــــت شـــــــاه شـــــــی
دا چـــــــې اُوخـــــــوړو پرګـــــــانو

د جانـان د صـفت اؤ وفـا سـره سـره ښـاغلے ليکـوال د دوران پـه غم کښـې هم بوخت دے او څۀ په داسې ډول ګويا دے،
ملګـــرو! زۀ پـــه داســـې ښارکښـــې اوســـم
لکـــه د مصـــر پـــه بـــازار کښـــې اوســـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغــــــــه د امــــــــن او انصـــــــاف غوښـــــتنه
لکـــــه دتېروخـــــت چرتــــه غارکښـــــې اوســــم

کله خپل داولس غم او کله د خپل مزدورغم دا تول دشاعرد ژوند هلې ځلې دی،

یوخـــوا بربنـــدلغړبچي د خـــوار مـــزدور وینمـــه
بـل خـوا غټـان نشوکښـې مسـت مخمـور مخمـور وینمـه
خـدائیګوترې سـترګې زۀ پـه بـل خـوا اړولـے نـۀ شـم
چـېدوخـت ژرنـدهکښـېدل شـوےخپـل جمهـور وینمـه

هوښـیاران وائـي چـې شـاعران د قـام سـترګې وي خـو زۀ وایـم چـې شاعران د قام ژبه هم وي ځکه چې قام کومه خبره په ژبه کول غواړي اؤ نه ئې شي کولے، هغه خبره اکثرپه خپلو غزلونو، شعرونو اؤ نظمونوکښې یا خوئې کړي وي اؤ یايې اوکړي، هغه که فریاد وي که د سوال منت خبره اؤ کۀ د وخت د ظالمانواؤ د سماج رواج نه بغاوت وي، هره خبره شاعر په خپل کلام کښې په ډېره آسانه اؤ پسته ژبه کښې په آسانه کولے شي لکه د اعجازصېب د یو نظم (احساس) یوڅو شعرونه زۀ دلته په دې حواله را آخلم، هغه وائي،

وایـم چـې تندرشـوے، آسـمان نـه پـرې راپرېـوتلے
چـــاچې زمـــاداولس شـــونډو نـــه خنـــدا وړې ده
وایـم چـې اور شـوے ، ورتـه چغـه د غیـرت جوړه شـوے
چـــاچې زمـــونږ خـــوارو جـــونګړو نـــه رڼـــا وړې ده

داولس د غم سره سره ښاغلے لیکوال دنړۍ د مظلومانو نه هم ځان ناخبره نۀ دے ساتلے اؤ دنړۍ د هر مظلوم غم یې یو شان ژړلے دے.

د فلسطین اؤ دکشمیر په زمکه
خپـــــرې تـــــورې کـــــوي، زغـــــرې کـــــوي
چـــې داعجـــاز غونـــدې لـــۀ ســـره تېـــر شـــي
هغــــــــــه خبـــــــــرې زړورې کـــــــــوي

په دې حواله داعجازخټك صېب نظم (آخترډې مبارك شه) د باربار لوستلو جوګه نظم دے.

اعجازصېب غزل کم اؤ نظم زیات لیکلے دے خو غزل یې د نظم اؤ نظم یې د غزل نه ډېر تاثیرلري، ډېره ساده او سوچه پښتو یې استعمال کړې ده. دډېرو ګرانو لفظونو، کنایو اؤ استعارو نه هم ځان بچ ساتلے دے چې هر سړې پرې پوهېږي، په هره موضوع یې لیکل کړي دي. پاتې د هرلیکوال په لیك کښې څۀ نه څۀ کمے وي ځکه ورته دانسان لیك وائي. دغه شان به د ښاغلي اعجازصېب په شاعرۍ کښې هم څۀ نه څۀ فني اؤ فکري خامۍ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوماته په نظر نهٔ دي راغلي ځکه ما په دې خپلو خبرو کښې د تنقيدنه هيڅ کار نـــهٔ دے آخســـتے. بـــاقی د اعجازصـــيب شـــعري مجموعـــه (شورشورخاموشی)ستاسو په لاسوکښې ده بايد چې ورته د قدر په نظر اوکتلے شـی اؤ خـدائے دې اوکړي چې د اعجازصيب دا شورشورخاموشی دپښتون اولس دپوهې اؤ نيك مرغی سبب اُوګرځي(آمين ثم آمين)

په يوه پُښتنه ټپه دا خپلې خبرې راټولم اؤ ستاسو نه رخصتيږم،

اعجازصـــــيب تـــــول دې دســـــيکي شـــــه
چـــــې دښـــــمنانان درســـــره شـــــپاړس وخيژينـــــه

په درناوي
بشيراحمدبشير
چئيرمين
داماراتوپښتو ادبي ټولنه مرکزدُبئ
۳۱ ِ مئ ۲۰۱۲ ء.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اعجاز خټك اعجاز

دوه دېرش كاله مخكښې د اعجاز خټك او الياس تلوال په كوششونود اماراتوپښتو ادبي ټولنه مركزډُبئ په وجود كښې راغله، اؤ تردمه ټولنه روانه هم ده او ودانه هم ده . روانه په دې معنى چه ادبى هلى ځلې يې په څۀ نۀ څۀ شكل دوام لري، ودانه په دې معنى چې دغړو تخليقات يې وخت په وخت مخې ته راوځي . په تيرو درې لسيزوكښې دې ټولنې خپل كار تـه اكيډمۍ ګوتـه پـه خولۀ كړه خو داسې هم نۀ ده چې جولۍ يې ښخى تشه ده .

هم دغه د خليج اولنۍ ټولنه ده چې پښتو ته يې په خليج كښې د ټولنو چل اوښودلو. هم دغه اولنۍ ټولنه ده چې په خليج كښې يې دپُښتو مشاعرو ، سيمنارونو او نورو ادبى غونډو بنياد ايښے دے . هم دغه ټولنه ده چې بغير د چا د مكملې سرپرستۍ نـه يې خپل وجود او دپښتو ادبى ذوق پـه خليج كښې ژوندے ساتلے دے. زۀ په دې خپلو كرښو كښې هڅه كوم چې دټولنې دهلوځلو سرسرى جائزه واخلم او پـه دې هرڅـه كښـې د اعجازخټك تاند او ځپاند رول څرګندكړم .

مشاعرې كول :

ټولنې ته دا اعزاز حاصل دے چې اولنۍ مشاعره يې په متحده عرب امارات ـ ُدوبۍ كښې اوكړه او پښتانۀ يې دلتـه پـه اول ځل دخپلې ژبې او ادب په نامه راغونډ كړل . دغه سلسله تراوسه پورې دوام لري . اعجازخټك يې دپيل نه تراوسه پورې د نظامت او انتظام لوئې ذمه وارۍ په غاړه لرى او دغه ذمه وارۍ اعجازخټك داسې پوره كوى چې په متحده عرب اماراتوكښې ټول پښتانۀ ددې خبرې ګواهان دى چې په كوم ادبي پروګرام كښې اعجازخټك نـۀ وى نوخۀ نۀ څۀ كمى به خامخا پكښې وى .

پښتونخواه نه شاعران اوادبيان رابلل :

ټولنې دپښتونخواه نـه هم خپلو مشرانو شـاعرانو ، اديبـانو وخت پـه وخت دوبۍ ته د راتللو تكليف وركړے دے چې دوئ راشي او په متحده عرب امارات كښې ميشته پښتنو سره اووينى او په خپلو افكارو دپښتنو ذهنونو تـه رڼا اوبخښى . په دې مشرانوكښې قلندر مومند، ايوب صابر، پرېشان خټك، سعدالله خان حېران، عبدالكريم بريالے، غازى سيال، سليم بنګش ، پرويش شاهين اؤ اسيرمنګل چې دټولنې په دعوت راغلى دى. د دې هرڅۀ په انتظام ، نظامت، دمېلمنو لۀ پاره دشوى بندوبست، دمېلمنو قدرولواو نازولوكښې داعجازصيب منډه تړره او ناسته پاسته دهرچا نه زياته وه .

سيمنارونه كول :

ټـولنې دخوشـحال بابـا، رحمـان بابـا، عبدالحميـدبابا، حمـزه بابـا او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطرآپريدی سيمنارونه کړی دي ، په سيمنارونوآورولې شوې مقالې يې چاپ کړې دي او پښتنو ته يې رسولې دی او ددغوسيمنارونوپه راجوړولو او په کاميابۍ سره سر ته رسولوکښې د اعجاز صيب لوې لاس وۀ، دا هم په متحده عرب امارات کښې پښتنو ته د اعجازخټك بخښنه ده .

دتولنې غړو سره ماښامونو تابيا کول :

ټولنې وخت په وخت دخپلو غړو د زړۀ غښاوي لۀ پاره او دهغوئ دخدماتود اعتراف په توګه ملګرو سره د ماښامونو لړۍ پيل کړه . دغه هم د اعجازخټك آيډيا وه چې هم يې د ملګرو زړۀ غښاوے اوکړو او هم يې ملګری دي ته اوپارول چې په ملګرو ليك اوکړی او دغسې يې د ملګرو پام يې شاعرۍ سره سره نثر ته هم راوګرځولو چې په نتيجه کښې يې دملګرو لۀ خوادقدروړ ليکنې مخې ته راغلې .

مجله چاپول :

ټولنه په نزدو کښې انشاءالله د يوې خپلواکه ادبي مجلې خپرول غواړي او په دې سلسلې کښې تر ډېره حده پرمختګ شوے دے ، تراوسه پورې په دې حقله شوو هلوځلوکښې زمونږ ټولو نه وړاندې اعجازصيب روان دے

فلاحي کارونه :

اعجاز صيب نۀ يوازې په ادبي کارونوکښې ګړندے دے بلکه فلاحی کارونوکښې هم د چا نه پاتې نۀ دے. دپاکستان سوشل سنټر دبۍ د آفس سيکرټری شپ نه واخله تراوسه پورې دغه دخپرښېګړې کارونه خدائے پاك د اعجاز صيب نه آخلی . ددې خبرې ګواهی دلته ټوله پاکستان کميونټی ورکولے شی .

د اعجازصيب شاعري :

داعجازصيب شاعرۍ په حقله زۀ بغېر دځۀ پس وپېش نه دا وئيلے شم چې هغوئي شاعری صرف او صرف د دې دپاره کړې ده چې دپښتو ژبې شاعرانو، اديبانو او د دې ژبې د خواخوږو سره ئې تعلق قائم پاتې شی .اعجازخټك باقاعده شاعری نۀ ده کړې اونۀ شاعرۍ دپاره دومره سنجيده شوے دے لکه پورته ذکرشوو کارونودپاره چې اعجاز صيب څومره سنجيدګی اختيار کړی ده ، په متحده عرب امارات کښې خوپرېږده چې دپښتوادبي چمن ټل لخوا شوې د ړومبی عالمی ادبی کنونشن د پاره ئې پوره دوه مياشتې خپل دوکان بندکړے وۀ. خپل ګاډے يې پوره دوه مياشتې زغلولے وۀ . بل هيڅ کار يې نۀ وو کړے . صرف اوصرف د چندې راغونډولو پسې در په در ګرځېدلے وۀ چې په نتيجه کښې دپښتوادبي کنونشن لۀ پاره لکونه روپۍ راغونډې کړې . د دويم پښتو عالمی ادبی کنونشن دپاره دراقم الحروف او فضل رحيم رحيم سره په درې ورځوکښې څلورشپېتۀ زره روپۍ غونډې کړې او اويې لېږلې . دپښتومينې اعجازصيب دقلم دميدان نه زيات دعمل په ميدان کښې زغلولے دے. اعجازصيب ته خپلې شاعرۍ کم او زيات معلوم دي، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور چاته پکښې څۀ کمے ښکاری نوزما په پورتنوکرښو دې لږ غور اوکړی چې د دغې کمۍ زیاتی سبب خو به د اعجازصېب دغه بېخی مصروفیات نۀ وی ؟ګنې نوزۀ چې د اعجاز خټك نظمونه ګورم ، نو ماته په دې نظمونوکښې یو توان او توانائي ښکاری. کۀ چرې اعجاز صېب لږه توجه دې طرف ته هم کړې وے نو نن به اعجاز صېب د نظم په میدان کښې هم خپله ځانګړتیا په خپلو لوستونکو منلې وے . خو د دې هرڅه باو جود اعجازصېب په نظمونوکښې دپښتنو لۀ پاره د سماجی او معاشی انصاف غوښتنه دپښتنو لۀ پاره نېك بختو ورځو شپو ارمان او د پښتنو لۀ پاره د امن او خوشحالئ نه ډك ژوند جوت ښکاری چې د اعجازخټك صېب (دشورشور خاموشۍ) چاپ شی او پښتنو ته اورسی نو دا به د دې خبرې ثبوت وی چې د زړۀ مریض، دشوګر مریض، د بچوپه رزق پسې ورك سپین ږیرے، د خپلې شاعرۍ په کم او زیات خبر اعجازصېب ، دپښتنو په مینه کښې یو قدم نور هم مخکښې لاړو .

په درناوی
ممتازآورکزے
صدر
داماراتوپښتوادبې ټولنه مرکزدبئ
دوبۍ ۲۲ مئ ۲۰۱۲ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

داحساس بڅری

د کتاب خپروني مسله ډېره نازکه ، مهمه او د ارزښت وړ نقطه ده ځکه چې ډېر ښهٔ ښهٔ ليکوالان مونږ پېژنو چې خپل وړمبی کتاب چاپ کولو کښې ئې ډېره تادی کړې خوولې وروستو پرې بيا پښېمانه شوی او لهٔ مارکيټه او د ملګرو نه يې بيا د واپس آخستو هڅې کړې او ځنې ليکوالان داسې هم لکه سعيد ګوهر، صديق پسرلے ، شمس القمراندېش،خېرمحمد عارف يا سعدالله خان حېران چې په مناسب وخت يې کتابونه خپارهٔ نهٔ کړل ، د فکروفن نه يې د خپل عصر لوستونکی محرومه پاتې شول . په مطبوعاتوکې رانغلل ، څېرنې پرې اونه شوې چې لهٔ سوبه يې په خپل وخت ډېر آړخونه په تياروکښې پاتې شول او هغه مقام يې په برخه نهٔ شو کوم يې چې حق ووځکه ترېنه ډېرپه وړاندې لاړل . د ژوند غوښتنې بدلې شوې وې او د نوی کهول ترجيحات نورشول. دې کښې شك نشته چې ښهٔتخليق هرحالت ځان ښکاره کوی خودا هم حقيقت دے چې وختونه غواړی اوبيا دا خبره هم دياد وړده چې د هر وخت دفن خپلې تقاضې وی او خپل ارزښتونه او بيا په وخت نهٔ خپرېدو کښې کهٔ يو طرفته له خپلو نيمګړتياؤ نه تخليقکارخبر نهٔ شی نو بل طرفته د اسلوب او دافکارو د غلا امکانات هم موجود وی چې وروستوترېنه نورې ستونزې راولاړېږی.

ښاغلی تاج انور اعجاز هم چې هر څهٔ وجه وه خو په خپل مناسب وخت يې خپله شعری فنپاره خپره نه کړه . هرڅو کهٔ په دوبئ کښې د پښتوژبې د خدمت په لړ کښې ادبي هلې ځلې کوی خونن به يې ديوتخليقکار په صفت نور هم ادبی قدوقامت لکه دچنار لوړ وے.

ښاغلے تاج انوراعجاز تقريبا ۱۹۷۰ نه تردې دمه ۲۰۱۲ پورې دوه څلوېښت کاله کېږی چې شاعری کوی کهٔ چرې دوی د ۱۹۸۵ نه تر۱۹۹۰ پورې کتاب خپورکړے وے نو نن به يې دويم څهٔ چې دريم کتاب هم تياروے او په ادبي حلقو کښې به د دهٔ په فن او افکارو له مختلفو آړخونو بحثونه شوی وے . له خپلو خوبئيو او نيمګړتياو نه به خبر وے او اوس هم د مواد په اعتبار دغه مجموعه شورشورخاموشي چې څومره عرصه واخسته ، هغه ضخامت هم نهٔ لری. د دې علت هم دا دے چې کله په يو ډنډ کښې اوبهٔ ولاړې وی نو ناولې شی او چې کله د وتو لاره ومومی نو بيا تازه او نوی اوبهٔ ورته راماتې شی هم دغه مثال د شاعری يعنې د ادب هم دے چې د يو کتاب خپرېدونه وروستود بل تا بيا شروع شی .

ديوڅوتمهيدی خبرونه ورستوچې شورشورخاموشي په موادو نظر زغلوو نو بيا وئيلے شو چې په دې مجموعه کښې په بنيادی توګه دوه ژانرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل او نظم پکاروول شوی دي چې دواړه ژانرونه خپل ځان کښې ځوځو نمونې لري . فکری حوالې سره انقلاب ، د پښتنې ټولنې ستونزې او مينه يې بنيادی موضوعات دی . په انقلاب يې مزاحمت روايتی دے چې لهجه يې ډېره علاقائي شوې ده چې له کبله يې فکر په هنر دروند ښکاری . غزل يې د خپل وخت په چوکاټ کښې روايتی نۀ دے . په ټوله مجموعه کښې يې خارجی احساسات ، ميلانات او واقعات په اندرونی وارداتو او جذباتو غالب شوی . اندازيې په غزل کښې هم ترډېره حده نظم ته ورنزدې دے. خوکوم وخت کښې چې دغه شاعری شوې دهغه وخت په حواله چې دپښتو په شاعرۍ کښې به زياترذکرد ګل و بلبل او د جانان دبې وفايۍ وۀ، ښاغلی تاج انوراعجازپه شعوری توګه ځان ترېنه ژغورلے دے اودغزل لهجه ئې دلاچۍ لونګ په ځائے د غوځوشونډو ده چې لوستونکی په دې نتيجه رسوی چې ښاغلے تاج انوراعجاز خپل ټول صلاحيتونه دخپل قام دښېګړې دپاره دبيدارۍ په نقطه مرکوزکړی وو چې په څنګ کښې ترېنه د ژوندانۀ نور حسين او رنګين تصويرونه تت پاتې شوی دی چې د شعوربرخه په کښې د لاشعورپه مقابل کښې زياته په نْظر راځی او د فن په ځائے پکښې مقصديت څرګند ښکاری . دا خبره هم ده چې فن مقصدی هم کېدے شی خو د خارجی چاپېرچل مقصديت کله هم د فن بنيادی ارزښت نه دے پاتے شوے، دفن يوخپل قدر وی چې طويل بحث غواړی خوولې بيا هم ددې مجموعې اهميت ځکه شته دغه د ذوق يا روحانی خوشحالۍ لۀ پاره نۀ بلکه فقط دپښتون قام بيدارولو لۀ پاره مختلفو مرحلو نه راتېره شوې ځکه خوددې مجموعې معنوی آړخونه مونږ په تلوسو کښې دآچولو په ځائے نبغ په نبغه د قوم پرستۍتحريکونو ته چمتو کوی او د ټولنې د يو ذمه داروګړی شعور رابخښی په دغه حواله څو نمونې :

(نظم ------- احساس)

ملګـــرو ! مانـــه دســـرور ډکـــې نغمـــې مـــۀ غـــواړۍ
مانـــه د وخـــت دنمرودانـــو قصـــيدې مـــۀ غـــواړۍ
زۀ د حـــــالاتو کـــــربلا بانـــــدې مـــــاتم کومـــــه
مانـــه مـــاتم کښـــې دخنـــدا ډکښـــې قيصـــې مـــۀ غـــواړۍ

(نظم ------ منزل)

چـــــــې مـــــــې لار تيـــــــارۀ تيـــــــارۀ وی
پکښـــــــــې هـــــــــم وی ګړنګونـــــــــه
شـــــل زمـــــونږ دې پښـــــې لاســـــونه
داســـــې حـــــال کښـــــې بـــــه ملګـــــرو!
مـــــونږ اورســـــو منـــــزل تـــــه ؟

ملګـــــرو! زۀ پـــــه داســـــې ښارکښـــــې اوســـــم
لکـــــه د مصـــــر پـــــه بـــــازار کښـــــې اوســـــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنــــې ســـــرونه مــــې لیـــدۀ پـــه نمرخاتـــۀ پرېواتـــۀ
ځنــــې ســـــرونه آخــر غـــوځ شـــو، ورتـــه نـــۀ پرېواتـــۀ

فیصـــــلې زمــــــونږ د کلـــــې چـــــې پـــــردی کــــړی
دغــــــــه جـــــــــړ زمـــــــــونږ د ټولومســــــــلو دے

مـونږه پـه سـرۀ اورکښـې ژونـدون لـۀ ډېـر ناکامـه کـوو
طمـــع د ننـــګ چـــې د بـــې حســـه ودۀ قامـــه کـــوو

دکلام لۀ کوټلی مُطالعې څخه وروستو لوستونکی په دې نتېجـه رسـی چې د کلام لهجه او ژبه د نن دورد لهجې او ژبې سره ډېر توپیر لری، پخواه به دشعری صنعتونو (صنائعو بدائعو) استعمال په بیل ډول کېدۀ او د نننـي دور دشـعرژبه تخیلـی او مکمـل اسـتعاراتی ده . دې مجمـوعې کښـې کـۀ هرڅـو د شعری ترکیبونـو استعمال کم دے خومجموعی طورسره یې په لفظونـو کښـې فکـری صـداقت ئـې غزونـې کـوی، د جذبې شـدت او د احساسـاتو اظهارکښـې اعتدالی امتزاج په مناسب ډول خپلوکښې غاړه غړی شوی او پـه لاچـې کښـې د ښاغلی سعدالله خان حېران د فکری مکتب روښانه مستقبل لـۀ پـاره د پښـتون قـام بیدارولو ښۀ هڅه ده خوجزوی طور باندې فکری سطح باندې پکار ده چې نننـی پښتون لیکوال ته چې لږ سوچ وکړی چې پښـتون قـام بـې حسـه دے نـه روږ نـا هرګزداسې نۀ ده پښتون قام ته لیډارانو کړی څۀ دی رښتیا دا دی چې زمـونږ قام بې حسه نـۀ بلکـه ننګیـالے دے ، دغسې د جمهوریت نظم کښـې د اخـتلاف ګنجائش شته دے خو بیا هم پردې مجموعه کښې ډېرفنې نمګړتیـا بـاوجود زۀ دا خبره په وثوق سره کوم چې ښاغلې تاج انور اعجاز هم په غزل او هم پـه نظـم کښې نۀ خو د چا تقلید کړے دے او نـۀ یې د چاپـه پل باندې پل ایښـے دے ، هرڅۀ چې دی د خپل کلام پېژندګلی یې خپله ده .

خالدپښتون
۱۸ اپریل ۲۰۱۲ء
کوهاټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراف

چرته زۀ ، چرته شاعري لکه وريژې اؤ د منجا زامن ،هم داسې قصه زما دشعروادب ده. دا هرڅۀ اتفاقاً شوی . زمونږ پوره کورنۍ کښې هيڅ داسې يو مشر نۀ دې تېر شوے چې هغوی په دې جرم ککړشوی وی . زمادومره يادېږی چې زمونږ يو ماما صديق چې يو سماجي انسان وۀ، هغوی به ماته په وړيکتوب کښې فی البديه شعرونه وئيل ، کېدے شی چې د هغې اثرلاندې ما هم په شعرونه شخوند وهل شروع کړی وي ، لږ چې د ځوانۍ عمرته اورسيدم يعنې هغه وخت په لسم جماعت کښې طالبعلم وم چې زمونږ استاد محترم سعدالله خان حيران رابانديې په زور دشاعرۍ ستر مات کړو اؤ داسې چې په کال ۱۹۶۹کښې د ګلستان پښتوادب لاچۍ د اهتمام لاندې طرحي مشاعره ټاکلې شوې وه ، زۀ اؤ زما همځولي شاعران پکښې هم بللے شوي وو، ما هم پکښې خپل مات ګوډ غزل پېش کړو، زمادومره حوصله افزائي اوشوه چې هغه ورځ ده اؤ دا نن ورځ ده چې کۀ خپله کۀ هيڅ شعروادب په الف ب پوهې نۀ شوم خو مشاعرې اؤ ښوښو شاعرانو سره مې ناسته پاسته تراوسه پورې جاري اؤ ساری ده. يو ملګري راته وې چې ستا دپاره ما دوائي راوړي ده کېدے شي چې دا مشاعرو نه قلار شې ، ټول عمر دې په دوخوشو کارونوکښې تېر شو. ماورته وې چې زما دا بيماري ډېره زړه شوې ده، کېدے شي چې ستا په دې دوائي زما شمر اونۀ شي . رښتيا خبره دا ده کومې پښتو زۀ په ټولې ادبي نړۍ پېژندلے يم اؤ دومره به ما پښتودپاره څۀ نۀ وي کړي لکه څومره چې زۀ خپلې پښتو شته من کړے يم ګنې پکار خو دا وو چې په دوه څلوېښت کاله کښې ما ډېر څۀ ليکلے اؤ پښتو ته جولۍ کښې آچولے وے خو زۀ دا اعتراف کوم چې زۀ دخپلې پښتو يو غټ مجرم يم اؤ دومره مودې پس ايله بيله يو دخپلې ماتې ګوډې شاعرۍ مجموعه وړاندې کوم اؤ هغه هم د يوډېر مخلص ملګري بلکې د يو ورور په ډېره ټينګه وينا دا مجموعه وړاندې کوم ګنې زما هډو دا خيال نۀ وۀ چې زۀ به هم چرته په ژوندکښې دا څۀ چاپ کړم . الله تعالی دې زما دغه ورور ته لوې اجرورکړي چې زما شاعري يې د چاپ جوګه اوګڼله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګـــران مشـــر م، ر، شـــفق صــېب، زمـــا دتـــورو ځنویـــار ســـعادت سحرصیب، زما غار یار بشیر احمد بشیر، ، دمسافرۍ دژوند د تودو سړو ملګري اؤزيرك انسان ممتازآورکزئي صېب اؤ زما دبې مخه بې ستړه نقاد ملګري خالد پښتون دليکونو چې زما کلام يې ادبي دنيا ته رسولو ناکام اوکړو، ډېر زيات ممنون يم ګنې چرته زۀ اؤ چرته دا شعرونه چاپ کول داسې ناممکن غوندې کار وۀ خو دا هرڅۀ چې دي، يوزما يو داسې کوشش دے چې هيڅ داد نۀ غواړم خوبس دومره چې کېدے شي چې زما کلام ځوك اوګوري نو دخپل کلام چاپ کولو هڅه به ضروراوکړي اؤ دا به زما دپاره يو لوئې داد وی .

په درناوي
خاوري اعجازخټك دوبئ
۷ جولائي ۲۰۱۲ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنت

۱۹۷۶ء

زړۀ راتــه وې راځــه ددې دنیــا جنــت تــه لاړ شــو
هلتـــه د خپلـــو ارمـــانونو ارمـــان اوریـــږوو

مــا وې چــې تــا ددې دنیــا جنــت لیــدلے دے ځــۀ؟
وې چـــې جنـــت ځـــۀوی؟ پـــه خپلـــه خوښـــه ژونـــدتېرول

مــا وې چــې دا جنــت بــه چرتــه وی راوئــې ښــایه
وې چــې راځــه چــې درتــه لارې د جنــت اوښــایم

زۀ پــه مــزه مــزه روان شــوم د جنــت پــه لــوری
ځــۀ ګــورم لارکښــې مــې یــوه لــوږه غونــډۍ اولیــده

مــا وې چــې داغونــډۍ دځــۀ ده دومــره دنګــه لــوږه
وې چــې هــم دې غونــډۍ دلانــدې جنتیــان اوســیږی

مــا وې چــې دغــه خلــق دې جنــت تــه ځنګــه راغلــل
نومانـــه خپـــل پـــه غوږکښـــې داســـې ګنګوســـه اوکړلـــه

وې د ضـــمیرلوړې غونـــډۍ نـــه غورځېـــدلی اول
پـــه پټـــو ســـترګو دې جنـــت تـــه رســـېدلی دی بیـــا

د ژونـــد بـــازي هـــم دغـــو خلقـــو همېشـــه ګټلـــې
دا بـــې ضـــمیره خلـــق ځکـــه جنتیـــان یـــادیږی

دوئ تـــه روا او نـــاروا ګـــوره یـــو شـــان ښـــکاریږی
دوئ تـــه والله کـــه بـــل انســـان خـــو ځـــۀ انســـان ښـــکاریږی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل په غوښو ښاربۀ شوی، غړمبېدلی دی ډېر
دا په شرابو لمبېدلی، پړسېدلی دی ډېر

تۀ هم که غواړې چې ددې دنیا جنت ته راشې
نو د ضمیر لوړې غونډې نه ځان ګوزار کړه اول
تۀ به په خپله دې جنت ته بې منته راشې
وخت به دې خپله جنتی ددې دنیا اومنی

تاته به خلق په هره لاره سلامونه کوی
ستا په هر ځاے به خلق ډېر ډېر عزتونه کوی

تا ته به خلق بیا ووټونه ښۀ په جار درکوی
هر حکومت به تاته خپله اقتدار درکوی

تۀ به په خپله جنتی ددې دنیا یادیږې
او پس له مرګه ښۀ سړے به په دنیا یادیږی

ستا وروستو مخکښې قطارونه د موټرو به وی
ستا حفاظت ته اهتمام د برېتورو به وی

ما چې د زړۀ دغه رنګینه قصه واورېدله
ماوې چې اے زما ساده زړګیه! اوغولیدې

دغه چې تا وته جنت ښکاری، جنت خو نۀ دے
دلته خو یو انسان آقا، نور غلامان دی پکښې

ورځه ورځه دغه جنت دې هغه چاته یوسه
چې د ضمیر په بدل داسې جنتونه غواړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمــا جنــت د هــر انســان د خپلــواکۍ نــوم دے
دې تــا جنــت د يــو انســان د غلامــۍ نــوم دے

زمــا جنــت خــو د يــو بــل نــه زارېــدلو نــوم دے
دې تــا جنــت د يــو انســان د پرزولــو نــوم دے

مــا چــې لــه خدايــه کــوم جنــت غوښــتے آدا خــو نــهٔ دے

دغــــه جنــــت دې هغــــه چاتــــه يوســــه
چــې د ضــمير پــه بــدل داســې جنتونــه غــواړی

٢٠ اګست ١٩٩٠ء دوبۍ

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس

ماته د وخت ختلی نمر ته تېتېدل نهٔ راځی
ما ته دعشق اودمستی نه ډک غزل نهٔ راځی
زهٔ د اولس په غم لړلی مرثيې ليکمه
دې نه سپوا راته په بل څهٔ څهٔ ليکل نهٔ راځی

ملګرو! ما نه د سرور ډکې نغمې مهٔ غواړئ
ما نه د وخت د نمرودانو قصيدې مهٔ غواړئ
زهٔ د حالاتو کربلا باندې ماتم کومه
مانه ماتم کښې دخنداډکې قصې مهٔ غواړئ

منم چې ستاسو زړهٔ رنګين رنګين شعرونه غواړی
ماته خولې خولې مزدورنکراچی مخکښې شی
وايم چې تاسو ته مې شونډې زلفې اوستائيلے
راته بدحال د خپل اولس د بې وسی مخکښې شی

داوچې شونډې چې وختونوترې خنداوړې ده
دخواراولس دشونډوکومې رنګينی اوستايم
ملګرو! وايئ چې مستی او که ماتم اوستايم
تاسوخوشحال کړم اوکهٔ خپلې بې وسی اوستايم

يو خوا بربنډ، لغړ بچی دخوار مزدور وينمه
بل خواغټان نشوکښې مست مخمورووينمه
خدائيګو ترې سترګې زهٔ په بل خوا اړولے نهٔ شم
چې د وخت ژرنده کښې دل شوے خپل جمهور وينمه

وايم چې تندر شوے، اسمان نه پرې راپرېوتلے
چا چې زما د اولس شونډو نه خندا وړېده
وايم چې اورشوے، ورته چغه دغيرت جوړه شوے
چا چې زمونږ خوارو جونګړو نه رڼا وړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ یو شاعر یمه چې چرته څوک سلګۍ اوو هی
زما په زړه کښې د آهونو د ندو کار جوړ شی
وخت چې د چا د ارمانونو مری اوخرپوی
ورسره سم زما په زړۀ کښې ویر ناتار جوړ شی

زما شاعری ده، د اولس د سوکالۍ لۀ پاره
زۀ خو لیکل کوم د ژوند د خوشحالۍ لۀ پاره
زۀ خپل غزل ته چرته ډمه ګډولے نۀ شم
نۀ شم کولے شاعری د خرمستۍ لۀ پاره

۱۹۷۶ء لاچۍ

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکل

د ښائيست او د ښکلا په کلو ګرځم
پکښې مينه او وفاګانې لټومه
رنګينۍ چې د نظر کچکول کښې راوړم
تصويرونه ترې د ښکلې جوړومه
تخيل چې زما مست شي نو اوخاندم
ځان سره ټوله دنيا اوخاندومه
داسې وخت کښې مې احساس راولړزېږی
څو شعرونه پرې د سوی زړهٔ ليکمه

کله کله چې د ژوند بازار ته لاړ شم
لوټ په بيعه انسانان پکښې خرڅېږی
ما سودا د خپل ضمير پکښې کوله
وې چې دا دلته پرېمانه ملاوېږی
نوراستون شوم خپل تندی ته مې ټق ورکړو
ما وې دلته کښې څو مړه خلق اوسېږی
سړيتوب نه دلته خلقو لاس وينځلے
بس چړې د ظلم يو په بل ګزېږی

بيا راوان شم، د احساس په نيلی سور شم
وردننه په سپين کور شم د پړانګانو
ما وې خېر د امن غواړمه لهٔ تاسو
اے د امن دعوه ګيرو انسانانو
فلسطين او په کشمير کښې چرته اورئ
دا بې وسه شان سلګۍ د مظلومانو

د غيرت کور مو کابل شو لوټې لوټې
ککرۍ پکښې الوځی د ځوانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې نوا بيا د قامونو کور ته لاړم
ما وې امن پسې دلته يم راغلے
خو افسوس هلته قصه څۀ اپوټه وه
هر کمزورے وۀ لېوانو پرزولے
دلته مور د امن مړه خو لا پخوا وه
دا لا چا وې چې مظلوم دے چا ژړلے
د کمزورو دلته حق د ژوندون نشته
د ژوندون حق يې هيچا نۀ دے منلے
سوداګانې د يو بل پکښې کېدلې
دا قصې مې هلته ډېرې اورېدلې

نو بيا راغلم خپلې خړې پښتونخوا ته
ما وې ځان کۀ په دنيا پېژندل غواړۍ
نو راويښ شئ ګنې وخت به داسې راشي
هيڅ به نۀ شئ کۀ بيا ډېر څۀ کول غواړئ
حق غوښتے نۀ شي په زور اخستے کېږي
نو راپاڅئ کۀ خپل ځان مو ګټل غواړئ
ګورئ نه چې د برلين دېوال راپرېوت
نور به څۀ نمونه تاسو ليدل غواړئ
دکوريا خلق هم ګوره يو ځاے کېږي
د تړون رسۍ به کله نيول کېږي

د نړۍ د واقعاتو سبق واخلئ
دا ترڅو به تاسو خپله کښې جنګېږئ
هر بابا درته ويلې دا صفا دي
کۀ ويښ نۀ شوئ پښتنو! ګوره ورکېږئ

آګست ۱۹۹۰ ء دوبۍ

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپونکی سندره

ځنـــــو واوربــــــده کانـــــۀ شـــــو
ځنـــې پـــوه پـــرې هـــډو نـــۀ شـــو
لـــر او بـــر کښـــې آوربـــدے شـــوه
د شــــــپونکی د خلـــــــې ســــــندره
چــــې چــــا واوربــــــده کنــــۀ؟

وې چـــې خـــداے پـــاک پیـــدا کـــړی
پـــه خپـــل فضـــل پښـــتانۀ دی
ګـــران پـــه مـــا چـــې لـــۀ هـــر څـــۀ دی
د مــــــــودو راســــــــې ودۀ دی
بــــــس هـــــم دا راویښـــــوومه
لېــــــونی د خلـــــــې خبــــــرې
چـــــې چـــــا واوربـــــدې کنـــــۀ؟

تــــــر آتــــــۀ ســـــوه کــــــالونو
چـــې یـــې راج کړلـــو پـــه زړونـــو
د پښـــتون پـــه نـــوم تـــر عمـــره
یــــــــادولو تــــــــاریخونو
هغـــــــه قــــــام راپاروومـــــــه
ورتــــــه ځــــــان وریادومــــــه
د شــــــپونکی د خلـــــــې ســــــندره
چـــــې چـــــا واوربــــــده کنـــــۀ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپـــــل زوره خبـــــر نـــــهٔ دی
ګنـــــې نـــــهٔ دی دومـــــره مـــــړی
ښـــــهٔ ســـــاده دی ښـــــهٔ ســـــپین زړی
دا څـــــوک نـــــهٔ غـــــواړی هیڅکلـــــه
چـــــې دې ویښ شـــــی دا وګـــــړی
دنیـــــا اوختـــــه ســـــپوږمۍ تـــــه
دوئ پـــــه خپلـــــه کښـــــې اختـــــه دی
وې چـــــې دوئ بـــــس پوهـــــه وومـــــه
ســـــړیتوب ورتـــــه ښـــــایمه
د شـــــپونکی د خلـــــې ســـــندره
چـــــې چـــــا واورېـــــده کنـــــهٔ؟

چـــــا چـــــې واورېـــــده روان شـــــو
نـــــهٔ پـــــه ځـــــان نـــــهٔ پـــــه جهـــــان شـــــو
ځنـــــو وې چـــــې کـــــافران شـــــو
مـــــا وې ښـــــهٔ مســـــلمانان شـــــو
د ایمـــــان خاونـــــدانان شـــــو
خـــــو نـــــهٔ دا یـــــې چـــــرې اووې
د جنـــــت ټېکـــــه داران شـــــو
نـــــهٔ یـــــې دا خبـــــره اوکـــــړه
چـــــې اســـــلام تـــــه خطـــــره ده
بـــــس همدغـــــه څـــــو کســـــانو
د شـــــپونکی د خلـــــې ســـــندره

دا ســـــندره تـــــل وئیلـــــه
خپلـــــواکی د خپلـــــو خلقـــــو
مـــــونږ پـــــه خپلـــــه خـــــاوره غـــــواړو
دا وطـــــن مـــــو پـــــلار نیکونـــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــــه ســـــــرو وینـــــو دے ګـــــــتلے
نـــــن پـــــــرې ګېـــــــده راچـــــولې
څـــــو پړانګـــــــانو څـــــو لېوانـــــــو
نـــــو مـــــــونږ دا نـــــهٔ شـــــو زغملــــــے
چـــــــــې بـــــــه دوئ ټپکــــــــداران وی
پکښـــــــې مـــــــونږه بـــــه خـــــواران وو
بــــــس هـــــم دا نـــــهٔ شـــــو کـــــولے
ځــــان تـــــه حـــق غـــواړو پـــه نـــــره
خــــــــو یـــــــوه خبــــــــره واورئ
کـــــهٔ یـــــو ځـــــان نـــــه شـــــو ملګــــرو
لاس بـــــــــــــه مــــــــــــــروړو
بیـــــــــــــا بـــــــــــــه ژاړو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ او تۀ

تـۀ دې ورځ پـه ورځ غټېږې، زۀ چـې خـوار يـم لا دې خوارشـم
تــۀ خــووينې دخپــل قــام ښبنــې، زۀ دې هســې ګنهګــار کــړم
دا لا څرنګــې انصــاف دے، داســې ولــې اخــر کېــږی
زۀ پـه دې خـاوره پيـدا يـم، ولـې بيـا دې هـم غـدار شـم

ســتا بچــی دې ســبق وائــي، پـــه لنـــدن او امريکـــې کښـــې
او زمـــا بچـــی لګيـــا دی، ځپـــر لانـــدې مدرســـې کښـــې
ســتابچی چــې دلتـــه راشـــی، پـــاتې کېـــږی بـــه بنګلـــې کښـــې
او زمـــا بچـــی بـــه ناســـت وی، څوکيـــدار يـــې دروازې کښـــې

دا لا څرنګــې قصــه ده، چــې لنــډېږی نــۀ اوږدېــږی
دا څــۀ داســې ماشــوړه ده، چــې ورانېــږی نــۀ ســمېږی
د مغــرب خبــرې دلتــه پــه مشــرق کښــې چــې چلېــږی
دا زمــا نېســتی بــه دلتــه، خــدائيګو کلــه نــه غــوځېږی
دا تــۀ تــۀ يــې او زۀ زۀ يـم، دا قصـه چـې ختمـه نـۀ وی
دا د ځــان ځــانی خبــرو دبدبــه چــې ختمــه نــۀ وی
د زورګيــرو پــه دې زمکــه، دبدبــه چــې ختمــه نــۀ وی
ســتا پــه ســر کښــې دا زمــا د ســر ســودا چــې ختمــه نــۀ وی

ســتا بــه ســر تــه خطـره وی، همېشــه بــه زۀ پــه دار ووم
ســتا خوبونــه بــه حــرام وی، زۀ بــه هــم پــه هــاے ناتــار ووم
تــۀ بــه دغســې څربېږې، زۀ بــه هــم دغســې نــادار ووم
دغــه زمکــه زمــا مــور ده، زۀ بــه تــل ورځنــې ځــار ووم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دازمـــــا او ســـــتا خبـــــره د آقـــــا او د غـــــلام ده
تــهٔ هــوس يــې پــه مــخ کــړے، ســتا مقصــد عــېش و ارام دے
ســتا بــه لاس کښــې چــې زهٔ ويــنم، د غريــب د وينــو جــام دے
ماتـــه ژونـــدزماپکار دے، دا زمـــا د ژونـــد ناکـــام دے

چــې لنــدن او امريکــې کښــې تــهٔ زمــا ســودا کــوے شــې
څنګــه ژونــد بــه بيــا لــهٔ مانــه پــه دې مځکــه تېــروے شــې
زهٔ بــه مينــه تــول پــه تــول شــم، کــه تــه داســې هــم کــوے شــې
خپلــواکی د پــلار پــه وينــو کــهٔ ګــټلے راکــوے شــې

تــهٔ مــې ســر تيټــول غــوړې، داســې کلــه زهٔ کــوے شــم
مــا کــهٔ تــهٔ آخســتل غــواړې، نــو زهٔ کلــه خرڅېدے شــم
کــهٔ تــهٔ مــا خپلــول غــواړې، نــو زهٔ مينــه درکــوے شــم
کـــهٔ جنـــت جـــوړول غـــواړې، نـــو زهٔ مينـــه درکـــوے شـــم

دلتـــه ســـر د يـــو انســـان دے، هلتـــه تـــا جـــوړ کـــړے دار دے
تـــا جـــوړ کـــړے لا زمـــونږه پـــه ســـرونو اقتـــدار دے
خـو کــهٔ وطــن جــوړول غــواړې، دا وطــن بــه تــول جنــت شــی
زهٔ او تــهٔ بــه جنتــی شــو، پــه نصــيب بــه مــو راحــت شــی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه او وطن

مـــا بـــه تـــرخ کښـــې کتابونـــه وو نیـــولی
پـــاس پـــه بـــام یـــوه جینـــۍ بـــه وه ختلـــې
زۀ چـــې تلـــم پـــه کومـــه لار بـــه مدرســـې تـــه
دې خنـــدل بـــه راتـــه پـــټ پـــټ غلـــی غلـــی
مـــا بـــه وې چـــې لا وړه ئـــې نـــۀ پـــوهیږې
زمـــا لار کښـــې یـــۀ جینـــۍ! ځلـــه اودرېـــږې

دې بـــه هـــره ورځ پـــه ګټـــو زۀ ویشـــتلم
دې بـــه خامخـــا مـــدام داســـې چیـــړلم
د دنیـــــا او مافیهـــــا نـــــه نـــــاخبره
دې بـــه ماتـــه زۀ بـــه دې تـــۀ خندېـــدلم
مـــا وې هســـې نـــۀ خبـــره دا د نیـــا شـــی
دغـــه خلـــق بـــه دښـــمن زمـــا او ســـتا شـــی
دې بـــه وې چـــې زه لـــیلا تـــۀ مـــې مجنـــون یـــې
زمـــا زړۀ او زمـــا، ځـــان زمـــا ژونـــدون یـــې
دې وې زۀ کـــۀ ځـــۀ پـــروا ددې دنیـــا کـــړم
بـــس یـــو تـــۀ، زمـــا د ســـوی زړۀ ســـکون یـــې
زۀ پـــه دې او دا پـــه مـــا بـــه نازېدلـــه
هـــیڅ پـــه ســـود او زیـــان د ځـــان نـــه پوهېدلـــه

دا جینـــۍ چـــې ورو پـــه ورو رالوئېدلـــه
چـــم ګاونـــډ کښـــې ډېـــرو خلقـــو اوغوښـــتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې زما نه يې څوک خوښ په دنيا نۀ وو
ما هم ځکه دا په مينه اوکوئېدله

نو روان د ژوند په لار غاړه غړی شو
خپل خپلوان مو د وادۀ، په تيارۍ شو

د وادۀ نېټه مو راغله، رانزدې شوه
آخر ناوې شوه، ډولۍ کښې کښېناستله
مور او پلار په دعاګانو دا رخصت کړه
په سندرو کښې همزولو اوستائيله
په جامو کښې نن دا کله ځائېدله
سرې ډولۍ کښې زمونږ کور ته چې راتلله

په حجره کښې درزاهار وۀ، د ډولونو
يو باران وو نن په ما د سرو ګلونو
چې يو غږ شو هلته شابه زلمو پاڅئ
ضرورت دے نن وطن ته د سرونو
ګڼې هسې هم بې نومه بې نشان يئ
په تاريخ کښې که ياد شوی سربازان يې

ما وې نن مې چې وطن ته ضرورت دے
دا يم وراغلم چې زه ورنه قربان شم
ما وې نن مې په وطن شوے يلغار دے
کۀ دا اونکړم نو ورک به لۀ جهان شم
ما وې مينه، وينه دواړه به ترې ځار کړم
غاښ به مات د هر غليم د هر غدار کړم

دوبۍ ۱۹۷۴

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما وطن

چې پرون وه، هغه نن دے
هغه ملک، هغه وطن دے

هر چا اوخوړو که هر څو
ولې بیا هم ډېر شته من دے

د اسلام په نوم جوړ شوے
پکښې زور دے د خدایانو

زما هېر برکت شاه شی
دا چې اوخوړو پړانګانو

زما لاس کښې چې ټوپک دے
او د امن کړم غوښتنه

مېړتون باندې چا کړې
د لړم د سر ساتنه

دا خو داسې رنګ قصه ده
چې مجنون یم لیلا غواړم

داسې حال کښې زۀ ملګرو
د وطن سندرې وایم

۴۱ اګست ۲۰۰۰

.....✷✷✷.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنه مېرمن

چـــې يـــادېږی همتناکـــه، حياناکـــه، مينـــه ناکـــه
پښـــتنې غونـــدې بـــه ښـــځه پـــه دنيـــا کښـــې څـــوک پيـــدا کـــه

شـی د غوا غوجل نـه سـتړی، پـه کټوی کړی لاس ورپـورې
د روټـو ټـبـا کـړی سمه، بيـا تنـور سـره بـه ئـې ګـورې
يوخـــواکړې، بـــل خواپشـــې، اے ميراتـــه شـــې اے کـــورې
اے آختـه پـه نـوی رنـځ شـې، کـړی بچـو تـه سـتغې سـپورې
د سـحر نـه تـر مابنـامه، کـوی داسـې چـارې نـورې
پــه دنيــا کښــې چرتــه وی بــه داســې بلــه زورناکــه
چـــې ســـتائينه دعظمـــت يـــې پـــه داخـــوی تولـــه دنيـــا کـــه
دکچـــه خښـــتو پـــه کـــور کښـــې دا د حســـن شـــهزادګی وی
د حيـــا پـــه لوپټـــه کښـــې يـــوه ښـــکلې ښـــاپېری وی
داپـــه کورکښـــې راحصـــاره لکـــه بنـــده چـــې هوســـی وی
هـــيڅ پـــه خونـــد د ژوندانـــهٔ کـــه پـــوهې دا د زنـــدګی وی
دپښـــتون دکورمېرمنـــــه، دخاونـــــد د پښـــــو څپلـــــی وی
دا مظلومـــه حقيقـــت کښـــې يـــو نامـــه د بنـــدګی وی
کـهٔ هـر څـو ډېـره زورېږی، دا نـهٔ اُف کـوی نـهٔ اه کـه
پـــه دنيـــا کښـــې چرتـــه وی بـــه داســـې بلـــه همتناکـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې خاوند یې غرۀ نه راشی، ورته داسې دا خندا که
بیا جاجوس په منده راوړي ، ورته دا ډکه پیاله که
ستومانی د ټولې ورځې په یو دم ئې دا فنا که
تبر، لور ورنه سنبال کړی، ډکه دا ورته پیاله که
دا رنګ مینه، خدمتونه د خاوند همیشه دا که
په دنیا کښې چرته وی به داسې بله همتناکه

دایې لاس وپښې چاپې کړی، ترهغې چې دابنه دمه شی
دپښتون دکور مېرمنې، زړۀ بیاهغې وختې ښه شی
.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعلان

د سحر نه تر ماښامه
شپه او ورځې به لګیا وی
کروندې او اوبهٔ خور به
دهٔ په وچ اوکړ سېدلی
وجود هره ورځ کولو

دا سپین ږیری هر سحر به
لهٔ خپل کوره راوتلو
چې ماښام به کور ته لاړو
چرته سېر نیم وړهٔ بچو ته
په خیرن څادر کښې یوړو

خدای بچی وو ډېر ورکړی
ژوند یې څهٔ وهٔ یو دوزخ وهٔ
پکښې دا به سوزېدلو

په دلو دلو غنم به
د خان کور ته یې لېږلو
خو ددهٔ په خوار قسمت کښې
یو چپه وچه ډوډۍ وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ سحر وختی چې
کله دا راپاڅېدلو
شهزادګی د ژوندانهٔ ترې
لرې لاړه هغه ځای ته
چې ترې بیرته هغه ځای نه
هیڅوک بیا نهٔ دی راغلی

نو ملا صیب د جماعت نه
دا اعلان اوکړو ملګرو!
چې د برکلی خانانو
هغه خوار غریب نوکر یې
ماسپښین لمانځهٔ نه وروستو
ددهٔ خوار به جنازه وی
دا به خاورو ته سپارے شی

جنازه چې د سپین ګل کاکا
لهٔ خپل کوره راوتله
خپلو لوڼو او ځامنو
ورته سقاط کښې خپلې اوښکې
تویولې او لیږلې

دا د هغه چا نوکر وهٔ
چې په کور کښې هره شپه به
خرمستی دی چې کېدلې
خو د دهٔ خوارو بچو ته
سپورې ستغې او دیکې وې

هغه کور د لوئ خان وهٔ
هلته تل شراب کباب وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغـــــــه کـــــور د يـــــو غريـــــــب وۀ
دلتـــــــــه لـــــــوړه، دلتـــــــــه تنــــــــده

د غريــــــب ســـــړی پــــــه کــــور کښـــــې
وچ ســــــــوکړک تشــــــــې شــــــوملې وې
ډېـــــــــر ځـــــــامن او ډېــــــــرې لونـــــــه
دا يـــــــــې لويــــــــــه ســــــــــرمايه وه

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څوک دے؟

پـــــــــــــه زړو لارو روان دے
عجیبـــــه غونـــــدې انســـان دے

نـــــهٔ خبـــــر لــــــهٔ خپلـــــه ځانـــــه
نـــــهٔ خبــــر لــــهٔ دې جهـــان دے

دا چـــــې چرتــــــه ګټـــــه ګـــــوري
نـــو خـــتلے تـــــر اســـــمان دے

کـــــهٔ یـــې هلتـــه کـــار اونـــهٔ شـــو
بیـــــا پــــه بـــــل خـــــوا دا روان دے

وروســـــتو مخکښـــې هـــیڅ نـــهٔ ګـــوري
نـــهٔ پــه ســـود او نـــهٔ پــه زیــان دے

کـــــهٔ تــــا غـــوړه ګوتـــه ورکـــړه
نـــو بیـــا تـــا ځنـــې قربـــان دے

څـــــهٔ چـــې زړهٔ ورتــــه اووائـــــي
هغــــــه کـــــار پســــې روان دے

زړور دے خـــــو بیـــــا ولـــــې؟
د ورور مـــــرګ ورتــــه اســــان دے

پــــه ترخـــــې دا نــــهٔ پــــو هیږي
خـــوئ یـــې دا رنـــګ څـــهٔ بـــل شـــان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خبرو دې که پوهه کړې
نو بیا سخت لکه سندان دې

خو افسوس چې نهٔ پوهېږې
بس یو دا پکښې نقصان دې

ګنې عقل، فکر ډېر هم
خدائې ورکړې بنهٔ پرېمان دې

دا په خپله ځان ته سپر دې
ددهٔ بل شانې ګزران دې

ددهٔ چرت نه خرابېږې
څوک سپورمۍ ته کهٔ روان دې

دا چې اورسی پنجاب ته
بیا یاد شوې دا په خان دې

کهٔ دا لاړ شی کراچۍ ته
خلق وائی چې پټان دې

دا په خپله هرځهٔ، هرځهٔ
دا په ما باندې ډېر ګران دې

چې زما د قام زلمې دې
زما روح دې، زما ځان دې

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آزادی

هغـه ازادی چې مونږ په سرو وینو ګټلې ده
تـش د زنـده بـاد پـه نعـرو مـونږه تـل پـاللې ده

هغــه ازادی چــې مــا وې جـوړ د امـن کـور بـه کـړم
هغــه مــې لــهٔ ســره نــه لیـدلې، نــه مونـدلې ده

هغــه ازادی چـــې مـــونږ د ســر پـــه بـــدل غوښـــتې ده
هغـــه اقتـــدار دپـــاره مـــونږ نیمـــه بـــائیللې ده

هغـــه ازادی چـــې خوشـــحالی اوســـوکالی راوړی
هغـه هـره ورځـې هـره شپه مـونږه ژړلـې ده

هغـــه ازادی چـــې د اغیـــارو منـــت بـــاره ده
هغـــه خـــو نـــن ځکـــه دم ختلـــې، ســـاه راښـــکلې ده

هغـــه ازادی چـــې دشـــپونکی د خلـــې ســـندره شـــی
هغـــه د خیبـــر پـــه دنګـــو غـــرو کښـــې غلـــې غلـــې ده

هغـــه ازادی چـــې مـــونږ تـــه زیـــرے د ســـحر راوړی
هغـــه تـــورو شـــپو کښـــې د حـــالاتو مـــونږ لیـــدلې ده

هغـــه ازادی چـــې مـــونږ یـــې غـــواړو ولـــې نـــهٔ راځـــی
هغــه بیــا لــهٔ ســره د ســرونو قربــانی غــواړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ازادي چې مونږ يو موتے، يوه خلهٔ کړي تول
هغه ښهٔ په زوره ترانه د افغانۍ غواړی

هغه ازادي چې تول وطن پرې مينه مينه شی
هغه د اعجاز غوندې سرتيره لېونی غواړی

۱۴ اګست ۱۹۹۷ دوبۍ

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

منزل

چې مې لار تیارهٔ تیارهٔ وی
پکښې هم وی ګړنګونه

شل زمونږ وی پښې لاسونه
او په سترګو هم ړاندهٔ وو

دا سې حال کښې به ملګرو!
مونږه اورسو منزل ته

که زمونږه دغه حال وی
دا خو دوه پنځوس کالونه

داسې زرکاله که تېر شی
مونږ به وایو چې روان یو

خپل منزل ته به رسیږو
ولې دا به زمونږ خیال وی

حقیقت کښې به ملګرو!
دا به تش د خوب لیدهٔ وی

هغه ملک چې مونږ ګټلے
په یو نوم د دین اسلام وهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـــــونږ پــــرې داســـــې کــــانې اوکــــړې
جماعتونـــــــه مــــــو مــــــورچې شــــوې

او کورونـــــــــه مقبـــــــــرې شــــــــوې
مــــونږ يــــو بـــل تــــه نېغـــې تــــوپې

تــــــــل د کفــــــــــر دی نيــــــــولې
نــــــــۀ پاخــــــــۀ مســــــلمانان شــــــو

نــــۀ خــــو پــــوخ زمـــا ايمــــان شــــو
داســــــې حــــال کښــــې بــــه ملګــــرو!

څنګــــه يــــو مــــوټے او يــــو ځــــان شــــو
تــــــــش د خلــــــــې پـــــــه ډزو ډوزو

کـــــــۀ پاخـــــــۀ مســـــلمانان شــــــو
چــــې هــــر کــــس پکښــــې ليــــډر دے

د هــــــر چــــا خپلــــه پــــارټی وي
هــــر يــــو ځــــان لــــه پکښــــې ســــېر دے

دا بــــه څــــومره ځــــان ځــــانی وی
دا ســــې حــــال کښــــې بــــه ملګــــرو!
مــــونږه اورســــو منــــزل تــــه

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولانا استاذُنا عبدالمنان عبيد دويم ماذون صيب
د لاچۍ

يادګيرنه:-

د سينې خټکو روحانی، علمی شخصيت **مولانا استاذُنا عبدالمنان عبيد** د کال ۱۹۷۷ د جون د مياشتې په ديارلسمې نېټې د نرى بس په حادثه کښې په حق اورسېدۀ. په صابر اباد ضلع کرک کښې د خپل استاد د جنازې نه په واپسۍ کښې ورته دغه حادثه پېښه شوه.

د خټکو د سر سيورے، د خټکو د زړۀ سر وۀ
دحالاتو په تيارو کښې رونړېدلے سپين سحر وۀ
ترېنه جمع چارچاپېره به هر وخت وۀ تږی زړونه
ناقلاره زړو دپاره د سکون حوض کوثر وۀ

خټک هسې هم بېرخوار وو، اوس لا نور هم خوار وزارشو
دهستۍ لوړې غونډۍ نه حقيقت کښې راګوزار شو
چې سالار راځنې لاړو، د مرګی په خوب ودۀ شو
پښه نيولی کاروانونه سمه لاره کښې ايسار شو
د رسمونو، رواجونو بتخانې يې نړولې
په مړو زړونو کښې يې شمعې د توحيد به بلولې
کۀ هرڅو په چاپېرچل کښې هره خوا تيارۀ تيارۀ وه
دا تيرې د ګمراهئيو په ايمان يې رونړولې

دانسان د احساس سترګې ړندې شوې وې ملګرو!
وروړ د ورور په مرۍ ناست وۀ، دبل غوښې يې خوړلې
انسانانو کښې د مينې وروروولۍ جذبات ساړۀ وو
مړې سکروټې وې، ايرې وې چې بس دوئ به پوکولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خټــک اوس لاســونه مــړی، ســـر تتــدی وهـــی پـــه زوره
خدایـــه! نـــهٔ دے دزغملـــو، دغـــه غـــم څـــهٔ داســـې غـــم دے
خلـق ډېـردی پیداشـوی خـو بیـا هېـر شـی پـس لـهٔ مرګـه
خـو پـه مـرګ د مولـوی صـېب نـن پـه هـر سـړی مـاتم دے

دے چــا نـــهٔ وهٔ پېژنـــدلے دوئ هـــر څـــوک وو پېژنـــدلی
خـو پـه مـرګ یـې بیـا هـر چـا وو ښـهٔ پـه زوره زور ژړلـی
د فســاد تــورو تیــارو کښـــې د توحیــد بلـــه ډیــوه وه
د اعجـاز غونـدې بـې لارو تـه یـې سـمه لار ښـودلی

.....٭٭٭.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصور او خوب

لکــه د ژونــد تــودو ســړو نــه يــو ســتومانه زړګـــے
دچــا خيــالونو کښــې ځـــان ورک کـــړی ســـتوماني اوباســـی
يـــايو مئـــين زړۀ چـــې مايوســـه شـــی، دچـــار اتلو نـــه
نـــور وس يـــې نـــۀ وی خـــودخلې نـــه اســـوېلی اوباســـی

يـــايو خـــولې خـــولې مـــزدور چـــې پـــه خپـــل کـــټ او پـــوزی
خپـــل مـــات وجـــود ودۀ کـــوی، بـــې ارامـــی اوباســـی
يـــا يـــو د هـــاړ تنـــدې وهلـــے چـــې پـــه جـــام پرېـــوزی
پـــه غټـــه غـــټ اوښـــی اوبـــۀ، تـــاؤ لـــۀ زړګـــی اوباســـی
داســـې زۀ هـــم چـــې کلـــه کلـــه نـــاقرار شـــمه ډېـــر
راځـی کـۀ نـۀ راځـی څـۀ خـوب خـو ځـان پـه زور ودۀ
کـــړم
کلــه پــه مخــه مــې چــې خپــل ســوی فکرونــه واخلــی
ځـــان لـــه يوښـــکلی شـــان رنګينـــه دنيـــاجوړه زۀ کـــړم

چـــې تصـــور دې کلـــه کلـــه را پـــه زړۀ شـــی ګلـــې!
وايـــم چـــې والـــوتے او تاتـــه پـــه هـــوا دراغلـــے
روغ لېـونے شـم، نـۀ پـه ځـان نـۀ پـه جهـان ووم ګلـې!
هـــر څـــه چـــې کېـــږی خـــو يـــو ځلـــې خامخـــا دراغلـــے

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکــه شــاعر بانــدې الهــام چــې د شــعرونو اوشــی
قلــم راواخلـــی او کاغــذ بانـــدې غــزل اولیکـــی
پــه تصـــور کښـــې پـــه وطـــن د ښـــاپېرو اوبلوســـی
هلتـــه د حســـن ښـــاپېرۍ ســـره چېـــړل اولیکـــی

او کلـه خیـال کښـې چرتـه لاړ شـی دجانـان غېږ.ې تـه
هــر یــو انــدام تــه یــې حېــران شــانته لیــدل اولیکــی
دا مصــور چــې یــو رنګیــن غونــدې شــاهکارجوړوی
ورســـره ســـم د خپـــل مئـــین زړۀ درزېـــدل اولیکـــی

دغــه شــاعرچې پــه لفظونــو کښــې تصــویر جــوړوی
ځان ته یو ښـکلے شـان رنګینـه ښـاپېرۍ جوړه کړی
دغه شـاعر چې د خپـل خیـال پـه رنګینـو کښـې ورک شــــــــــــــــــــــــــــــــــــــی
پـه تصـور کښـې څـومره ښـکلې دنیـاګۍ جوړه کړی

وایـم تـر څـو بـه مـې پـه زړۀ بانـدې ورېـږ.ې ګلـې!
آخـــر شـــاعر یـــم قلـــم پورتـــه کـــړم غـــزل اولـــیکم
پــه تصــور کښــې دې ســرې شــونډې، ســپین رخســار راولــم
زړۀ غلـــوم، ورتـــه شـــعرونه د چـــل ول اولـــیکم

ځکـــه زۀ چـــې ارســـطو د مملکـــت نـــه ګلـــې!
د تصـــور پـــه دې ګنـــاه ویســـتلے شـــوے یمـــه
اوس هـــم هغـــه یـــم، د خیـــالونو د دنیـــا اپلاطـــون
پـردو خـو پرېـږده، خپلـو هـم ډېـر ډېـر رټلـے یمـه

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاچی کلي ته د يو وزير په راتلو

چرته خبره چې د خپټي مرولو اوشي
د سترګو رپ کښې ورته هلته خپټه ور اورسی
يا آوازه د يو وزير نيم د راتللو اوشي
ورته ستر خپټي ورې تړی دومره زر اورسی

چرته وزيرچې لارخطاکړی زمونږخواله راشی
نوورته مخکښې خودعرضه څومشران اودروی
شغ شی وزيرچې ورنه تېر شی، خړې خلې پاتې شی
دوئ وازه خلۀ لکه سرکوزی ګيدړان اودروی

چرته وزير ته کۀ يو کلی کښې تيکاله اوشی
ورته سترخپټی او پلن سری څو مشران راشی
امسا په لاس، نېغه شمله دکلی خان او ملک
د مودو اوری ورته داسې غريبان راشی

يا کله وخت چې د ووټونو آخستلو راشی
مونږ غريبانو ته هر خوانه ليډران رادرومی
مطلب يې خپل وی، دروازې ولې زمونږ ماتوی
غرض راخستی مونږته داسې ډيرکسان رادرومی

داسې مشران به وائی، مونږ ته وايه ګټه اوکړی
چاچې مدام دخپل اولس په سر روپۍ اخستې
دا هم هغه دی، د انګريز خوشامدګرو ځامن
چاچې انعام کښې د انګريزنه نوابۍ اخستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د مشـــرانو نـــه محرومـــه ليونـــو خټکـــو!
راځـــئ چــې مشـر ځــان لــه اوګـورو، لښــکرجوړکړو
دوخـــت ځـانګوکښـــې ودهٔ شـــوو اے پرتـــو خټکـــو!
پــاڅئ راويښ شــئ چــې د شــپې ځنــې ســحر جــوړ کــړو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قربانۍ غوايهٔ

يو ساتلې شان غوايهٔ وهٔ
داسې بل کلې کښې نهٔ وهٔ

هر چا غوږ نه وهٔ نيولې
ښکر چې يې نهٔ وهٔ ځکه ښه وهٔ

سوداګرو کله يو خوا
کله بل خوا ګرزولو

نهٔ يې پرش وهٔ چا ليدلې
نهٔ يې څوک راپرزولو

قصابانو ددې کلې
قربانۍ ته وو ساتلې

ددې ګډو بزو وطن کښې
بې قيمته وهٔ ختلې

د آختر نه مخکښې دغو
ظالمانو نن قربان کړو

ددې ګډو بزو وطن کښې
ژوند يې هر څاروی ته ګران کړو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر مو مبارک شه

فلسطين کښې چې سرې وينې دی بهيږی
سرۀ اوروونه په عراق باندې وريږی

افغانان سره په خپله کښې ستړی
په کشمير کښې لږ په ډېرو راسوريږی

چيچنيا او په بوسنيا کښې چې څۀ کيږی
مسلمان دے په هر ځائے کښې چې قتليږی

داسې حال کښې چې راغلے دا آختر دے
خلۀ زما مبارکۍ ته نۀ جوړيږی

خو مجبور يو چې زمونږه خوشحالی ده
ځکه يو بل سره خاندو، خوشحاليږو

خو بيا هم دومره بې خونده خلق نۀ يو
چې د ورور په قتليدو به نۀ دردېږو

ځکه وايو چې آختر مو مبارک شه

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تاثر

لکـه يـو تـږے مسـافر چـې د اوبـو پـه طمـع
دچـا پـه در لکـه سـوالی سـتړے سـتومان اودری
تـش دجـامونو پـه کړنګـا يـې خلـه اوبـهٔ اوبـهٔ شـی
دا د يـو ګـوټ پـه طمـع هسـې حق حېـران اودری

داسـې هـم ماتـه يـې کـول د سـترګو تـش سـتونه
کلـه پېـرزو يـې وو پـه مـا د مينـې دا خوندونـه

يـا يـو يتيم چـې وږے تږے د چـا کـور لـه راشـی
ورنـه ډوډۍ غـواړی د خېټـې لېـونۍ پـه خـاطر
دکـور خـاوند يـې پـه ديکـو ديکـو لـهٔ کـوره شړی
دےاورتـه پېښوکښې بـس لـوغړېږی دډوډۍ پـه خـاطر

داسـې مـاهم ورنـه دمينـې خېـر غوښـتو ملګـرو!
زړهٔ مـې بـې وسـه ورتـه پېښوکښې لوغړېـدوملګرو

نـهٔ يـې پـه مـا د خپلـې مينـې پېرزوئينـه اوکـړه
د مينـې تـږے هـر ارمـان مـې پـه ارمـان پـاتې شـو
نـهٔ مـې تـږې سـترګې مړيـدې اؤ نـهٔ مـې زړهٔ صـبرېدهٔ
بـس پـه ليدو ليـدو کښې زړهٔ مـې حق حېـران پـاتې شـو

.....✱✱✱.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګيالے خوشحال

د اورنـــګ د عظمتونـــو غـــرور مـــات شـــو
چــې راپورتــه يــو پښــتون لــۀ اکــوړی شــو
د افغـــان پـــه ننـــګ يـــې اوتړلـــه تـــوره
پــه اورنــګ بانــدې يــو تنــدر د اســمانــی شــو

يـــــوه چغـــــه د غيـــــرت او حُريـــــت وه
پښــتونخوا يــې هــر اورنــګ وتــه تنــور کــړه
غــر او ســمه کښــې خــوره شــوه دغــه چغــه
کــۀ مغــل هــر څــو بنــدی پــه رتنبــور کــړه

د خيبــر لــۀ ســره داســې غــږ يــې اوکــړو
يــۀ پښــتونه! کــۀ ويښ نــۀ شــوې نــو ورکيــږې
کــۀ پيــدا دې پــه خپــل ځــان کښــې اتفــاق کــړو
هـيـڅ مغـل بـه دې زيـر نـه کـړی کـۀ پـوهيږې

پـه يـو لاس کښـې يـې قلـم پـه بـل کښـې تـوره
پښـــتونخوا ئـــې چـــې غيـــرت تـــه لمســـوله
ســـــپين ســـــحر د ازادئ تـــــه وۀ لېوالـــــه
خپلـــواکی د خپلـــې خـــاورې يـــې غوښـــتله

دا يـــې اووې يـــا بـــه زۀ يـــا بـــه مغـــل وی
د افغـــان پـــه ننـــګ مـــې تـــوره وتړلـــه
ننګيـــالے د زمـــانې خوشـــحال ختـــک يـــم
د مغـــل د عظمـــت مـــور بـــه کړمـــه بـــوره

خـــو بـــې ننګـــو پښـــتنو کښـــې هـــيڅ چـــرت نـــۀ وۀ
د وختونـــو پـــه زانګـــو کښـــې تـــول اوده وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ چــاودلے د مرګـــی پــه خــوب وده شــو
پښــــتنو کښــــې هغـــه ســـرۀ بڅـــری نـــۀ وو

پښــــتونخوا ئــــې چـــې پـــه تـــوره نازېدلـــه
هغـــه تـــوره د پښــــتون ده زنـــــګ وهلــــې
دخوشـــحال د عظمـــت نـــاوې هـــم خفـــه ده
پښــــتنو چـــې د وختونـــو بنـــګ دي څښـــلی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور

کــهٔ د قـــام او د ملـــت لـــهٔ پـــاره غـــواړې
هـــر ارمـــان دې دځـــامنو خـــدائـے پـــوره کـــه
دښـــمنی دپـــاره تـــهٔ کـــهٔ د ورور غـــواړې
اعجـــاز وائـــی چـــې همـــېش د لـــور دعـــا کـــه

زمـــا ســـتا چـــې چرتـــه لـــور اوشـــی، خفـــه یـــو
خـدائـے کـه ځـوے راکـړی، جـامو کښـې نـهٔ ځـائیږو
مـــونږ آختـــه آخـــر پـــه څـــه پـــه واویـــلا یـــو
مـــونږ د خـــدائـے پـــه دو کـــارونو نـــه پـــوهیږو

ولـــې نـــهٔ ګـــورې چـــې دا هـــم ســـتا ځیګـــر وی
پـــه دې څـــهٔ چـــې دا وادهٔ شـــی او د بـــل شـــی
چـــې رنځـــور شـــي ناســـته ســـتا د کـــټ پـــه ســـر وی
ســـتا نیـــازبین ځـــوے د وادهٔ نـــه پـــس بـــدل شـــی

دا دې هېـــر شـــو، چـــې پیـــدا تـــهٔ لا د چـــا یـــې
دا کـــهٔ نـــهٔ وے تـــهٔ بـــه څنګـــه زیږېـــدلې
تـــهٔ راغلـــے پـــه دې لار پـــه دې دنیـــا یـــې
پـــه دې راز تـــهٔ ولـــې بیـــا نـــهٔ پوهېـــدلې

دغـــه ســـتا لـــور کـــه د بـــل د کـــور ښـــکلا شـــی
نـــو هـــم ســـتا غونـــدې زلمـــی بـــه راپیـــدا شـــی
تـــهٔ د لـــور پـــه زیږېـــدلو خفـــه مـــهٔ شـــې
هغـــه کېـــږی چـــې څـــهٔ خوښـــه د الله شـــی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل څۀ ته وائی؟

زۀ دا منم چې غزل څۀ وی؟ غزل څه ته وائی
کۀ دا د سرو شونډو خندا ته د ښکلا ته وائی
نو زۀ غزل د چا ښکلا پورې محدود نۀ ساتم
زما غزل د خوشحالئ ښکلی صبا ته وائی

غزل يو صنف نازک سره خبرې نه دی
غزل د وخت د تقاضو آئينه دار جوړ شوے
غرل د لوړ تخيلاتو وسعتونه لری
غزل دهردورد تاريخ ښکلے شاهکار جوړ شوے

غزل د نرمو تورو زلفو سره لوبې نۀ دی
غزل انسان ته سمه لاره د ژوندون ښودل دی
غزل يو مينه او د مينې خرمستی هم نۀ دی
غزل د مينې وروولئ او د تړون ښودل دی

وايم غزل د خوشحالئ د سباوون زيرے دے
وايم غزل د ظلم شپې د زړۀ چاودون زيرے دے
وايم غزل په ظالمانو د عذاب چغه شی
وايم غزل مظلوم انسان ته د ژوندون چغه شی

لاچی ۱۹۷۴

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهناز

(د ګهمکول شريف (کوهاټ) په غرونو کښې يوه معصومه جينۍ چې يو ظالم د مينې په جرم قتل کړه، د هغې جرم دا وۀ چې هغه په دغه ظالم مينه شوې وه. دا د کال ۱۹۷۶ واقعه ده)

مينــه کــول خــو زۀ مــنم ملګــرو! بــد خــو نــۀ دی
خــو دا ورړ ســترګې زمانــه پــه مينــه څــۀ پــوهيږی
دلتــه خــو مينــه حقيقــت کښــې د هــوس نامــه ده
دلتــــه د مينــــې پــــه ګنــــاه هــــره شــــهناز قتليــــږی

آ ميمــــونۍ خــــو لا غــــوټۍوه، غوړيــــدلې نــــۀ وه
د زمــــانې د شــــيرعالم د لاســــــه اوريژيــــــده
لا پــــرې بادونــــه د ســــپرلی هــــم لګيــــدلی نــــۀ وو
د زمــــانې ســــپيرۀ خــــزان لمبــــو کښــــې اوســــوزيده
آدفطـرت دښــکلی حســن زړۀ راښــکونکے شــاهکار
چـې يـې ښائيسـت تـه پسـخيدل بـه دبهـار ګلونـه
داســــې شــــاهکارچې ړنګيــــدۀ اؤ ماتيــــدۀ ملګــــرو!
ولــې مــات نــۀ شــول د اسـلم غونـدې ظـالم لاسـونه

د پيغلتــــوب پــــه بــــام ختلــــې آ نيازبينــــه جينــــۍ
خــــومره ناترســــه پــــه چــــړو د يــــو يزيــــد قتــــل شــــوه
د خپلــــې مينــــې تقــــدس بانــــدې مئينــــه جينــــۍ
دخپلــــې مينــــې پــــه نــــاموس لکــــه شــــهيد قتــــل شــــوه

دلتــه خــو مينــه يــو ګنــاه ده نــور هــر څــۀ روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکــه شـــهناز پــه دې ګنـــاه بانـــدې قتلېــږي مــدام
چــې دا دســتور او دا ســماج او دا نظــام وي تــر څــو
مينـــه بـــه داســـې بـــدنامېږي، رســـوا کېـــږي ترڅـــو

راځــئ پــه مـرګ يــې چــې ملګرو پـه جارجـار وژاړو
څـــومره ناترســـه نـــن د مينـــې ميمـــونې قتلېـــږي
راځــئ ســماج تــه پــه دې ظلــم احتجـاج چــې اوکـړو
ګنـــې ظلمونـــه بـــه مـــدام داســـې پـــه مـــونږه کېـــږي

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

ســــــتا شـــــباب زمــــــا جنـــــون وے
تــــــهٔ لـــــــيلا او زهٔ مجنـــــــون وے

تــــــهٔ زمــــــا وے او زهٔ ســــــتا وے
نــــــهٔ خفګـــــان نـــــهٔ زړهٔ بـــــدون وے

تــــــه د مینــــــــې شـــــــېرینۍ وے
زهٔ فرهـــــــاد غونــــــدې پښـــــتون وے

مــــــا پــــــه لپــــو لپــــو خښـــــلے
لـــــهٔ هــــر غمــــه پــــه امــــان وے

خبــــر ده نـــور کـــهٔ هـــیڅ هـــم نـــهٔ وے
خـــــو یــــو زه او تـــــهٔ جانـــــان وے

تـــــا د مینــــــې ســــــاز چېـــــړلے
زمـــــا ســـــر ســـــتا پـــــه زنګـــون وے

چرتــــــه لـــــرې پــــــه صـــــحرا کښــــې
دواړو یـــــو ځـــــاے کښـــې ژونــــدون وے

چرتـــــه لـــــرې یـــــو جهـــــان وے
بـــــس د مئیـــــــو بښـــــــهٔ دوران وے

ســـر مـــې ســـتا پـــه زنګـــون پـــروت وے
پـــــــوره دا زمـــــــا ارمـــــــان وے

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

عشق

عشــق د حـــالاتو د تلخـــۍ نـــه زېږېـــدلي څړيکـــه
عشــق دپــی مخــو بــې رخــی نــه بوږنېـدلي څړيکـه
عشــق د زخمونــو د ســرخۍ نــه رالوېــدلي څړيکــه
عشــق دسـرې وينــې دګرمــۍ نــه څڅېـدلي څړيکـه
عشــق داولــس پــه غــم لړلــې د ژونــدون قصـــه ده
نـــۀ دا يـــوازې د لـــيلا او د مجنـــون قصـــــه ده

عشـــق د کلهـــم انســـانيت د وروروڵـــی فلســـفه
عشـــق دانســـان د محبـــت او ســـوکالۍ فلســـفه
عشـــق د زردار او د نـــادار د يـــوالۍ فلســـفه
عشـــق دخوشـــحال دننـــګ وپـــت، پښـــتونولۍ فلســـفه
عشـــق دخوشـــحال دتـــورې شـــرنګ او د غيـــرت قصـــه ده
نـــۀ د لـــيلا او د مجنـــون د محبـــت قصـــه ده

عشــق مړېـدل، ژونـدی کېـدل دی د صـبا پـه تکـل
عشــق غوړېــدل او رېژېــدل دی د خنــدا پــه تکــل
عشــق غورزېـدل اؤ پاڅېـدل دی د بيـا بيـا پـه تکـل
عشــق ســوزېدل او بلېــدل دی د رڼــا پــه تکــل
عشــق دحـــالاتو د تيـــرو د زړۀ چـــاودون قصـــه ده
نـــه ده يـــوازې د لـــيلا او د مجنـــون قصـــه ده

عشــق د خپــل ځــان پــه معرفــت دی د الله پېژنــدل
عشــق پــه مجــاز کښــې همېشــه د حقيقــت لټــول

(c) ketabton.com: The Digital Library

عشــق پــه صــحرا کښــې د لــيلا د ښــکلاګانو ليــدل
عشـق پـه خپـل ژونـد کښــې پـه ژونـدون پســې مـدام ګرځېـدل

عشــــق د حـــالاتو د تيـــرو د ســـباوون قصـــــه ده
عشــق دظــالم دظلــم شــپې دزړۀ چــاودون قصـــه ده
نـــــۀ دا يـــــوازې د لـــــيلا او د مجنـــــون قصـــــه ده
عشــق داولــس پــه غــم لړلــې د ژونــدون قصـــه ده

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاچۍ چې زما
پلارګنے کلے دے

خزانــــه د تــــاریخونو، دازمـــونږ کلــــے لاچــــۍ ده
آئینــــه ده د وختونـــو، دازمـــونږ کلــــے لاچــــۍ ده

دبابرنــــه ترخوشــحاله، پــه دې لاردی ډېرراغلـــی
دغــې زمکــې دوختونــو ډېــر جنګونــه دی لیــدلی
ټکانــه یــې د فوځونــو، دا زمــونږ کلــــے لاچــــۍ ده

افرېـدی، ختـک، غلجـی اوتورخېـل پکښـې ابـاد دی
اکوړخېل، موچیان او داسې بډه خېل پکښې اباد دی
خېلخانــه دۀ د قومونــو، دا زمــونږ کلــــے لاچــــۍ ده

د ولـــۍ نـــه درابـــو کـــاڅو پـــورې دغـــه واړه کلـــی
د ســـینی خټکـــو نـــوم بانـــدې یـــادېږی دا ښـــاغلی
آســـتانه یـــې ده خېلونـــو، دا زمـــونږ کلـــے لاچـــۍ ده
دغـــې زمکـــې ډېرنومـــوړی بـــاتوران دی زېږولـــی
دمړانـــې پـــه دنیـــا کښـــې ټـــول جهـــان دی پېژنـــدلی
مېخانـــه د عظمتونـــو، دا زمـــونږ کلـــے لاچـــۍ ده

دخوشحال نه پس ته که هر څو کۀ دلې حالات بدل شـــــــــــــــــــــــــــــــــــو
دغه خلق نه چا خپل کړۀ، نۀ په خپله دچا خپل شو
نشـــانه ده د ظلمونـــو، دا زمـــونږ کلـــے لاچـــۍ ده

پـــه دې مځکـــې پیداشـــوی لـــوئې لـــوئې عالمـــان دی
هـــم پیداپکښـــې بـــې شـــمېره شـــاعران اوادیـــان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

درس خانــه ده دعلمونــو، دازمــونږ کلــے لاچــی ده

چــار چــاپیره تــرې پراتــهٔ دی مزارونــه د بزرګــانو
چــې یــې زړونــه رونـهـول بــه پــه توحیـد د انســانانو
درس خانــه ده دعلمونــو، دازمــونږ کلــے لاچــی ده

د ماللی خلې په خوا کښې دغه خړ پړ زمونږ کلے
ګران دے دومره په ما ګران دے لکه وی دلیلا کلے
درخانـــه ده د لعلونـــو دا زمـــونږ کلـــے لاچـــی ده

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنيا

چــــې نــــۀ ســــتا ده نــــۀ زمــــا ده
دا دنيــــــا وايــــــه د چــــــا ده

کـــۀ يـــې غـــواړې چـــې دا ســـتا شـــی
نـــــۀ خپلېـــــږی، بـــــې وفـــــا ده

چــــې نــــن شــــته او صــــبا نشــــته
د شــــــکې هســــــې ځــــــلا ده

د يـــــو ځـــــو ورځـــــو لـــــۀ پـــــاره
يـــــــو رنګينـــــــه مشـــــــغولا ده

چـــــې ســـــتا دوې ســـــترګې غړېـــــږی
هـــــم ښائيســـــته ده هـــــم زېبـــــا ده
تـــــا بـــــه ځـــــان پســـــې راکـــــاږی
چـــــې تـــــر ځـــــو ئـــــې ســـــتا ســـــودا ده

بلاګـــــانې تـــــرې جـــــوړېږی
دا بـــــــلا داســـــــې بـــــــلا ده

وايــــــه چــــــا ده خپلــــــه کــــــړې
وايــــــه چــــــا ســــــره پخــــــلا ده

نـــــو بيـــــا څلـــــه پســـــې درومـــــې
چـــــې نـــــن شـــــته صـــــبا فنـــــا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

آ، پـــــه زړونـــــو بادشـــــاهی کـــــړی
د انســــــــان عظمـــــــت هـــــــم دا ده

خیــــــر ښــــــیګړه د ي، د بــــــل هــــــم
د دنیــــــــــــــا دا مــــــــــــــدعا ده

د رحمــــــــــن دغــــــــــه وینــــــــــا ده
دروغ نــــــــــــۀ دی دا رښــــــــــــتیا ده

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه څوک وه؟

هغـــه څـــوک وه؟ چـــې د غرونـــو شـــهزادګۍ بـــه يادېدلـــه
چـــې بـــه کوزبـــه سـمې لـــه راغلـــه، تـــرې حيـــا بـــه شـــرمېدله

هغـه څوک وه؟ ټولـه شپه ئـې چې ميچن بـه غرولـه
د مـــلا بانـــګ ســـره ســـمه چـــې ســـحر بـــه پاڅېدلـــه

پـــه ســـترغولی کښـــې بـــه دا لګـــه د زرکـــې ګرزېدلـــه
دغـــه حـــوره د جنـــت مـــې پـــه دې مځکـــه اوليدلـــه

چـــې ســـپوږمۍ يـــې هـــم ښائيســـت نـــه شـــرمېدله
دغـــه څـــوک وه؟ هســـکه غـــاړه چـــې پـــه ځمکـــه ګرځېدلـــه

چـې حيـا يـې هـم حيـا تـه لـۀ ډېـر سـوخته پسخېدله
دا چـــې پـــټ مـــخ وه روانـــه، څـــومره ښـــکلې ښـــکارېدله

خبـــر نـــۀ ووم چـــې دا راغلـــه او پـــه کـــومې لـــورې راغلـــه
د هوســـۍ غونـــدې پـــه دَو، دَو لـــۀ هيبتـــه زغلېدلـــه

خـــو پـــه ســـوو لـــوو زړونـــو لګـــه تنـــدر غورزېدلـــه
زۀ حېـــران ورتـــه ولاړ ووم، داچـــې مـــخ پـــه وړانـــدې تللـــه

داخو هغـــه پښـــتنه وه، مـــا بـــه خـــوب کښـــې چـــې ليدلـــه
چـــــې راويښ شـــــو م ، بيـــــا مـــــې داســـــې

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمهوریت

ګرېوانونـــو د یـــو بـــل تـــه مـــو لاســـونه اچـــولی
د جمهـور پـه نامـه ګـوره، پـه کرسـۍ یـو جنګېـدلی
زه د تـــا ثـــبت ماتومـــه، تـــا مـــې پښـــې دی رانیـــولې
زۀ دوروړسـره پـه جنـګ یـم، مـونږ یـو بـل دی پرزولـی
ټـول پـه خپلـه کښـې آختـه یـو، دی یـو بـل مـو ړزولـی
پـه دنیاکښـې چرتـه وی بـه، داسـې نورخـوک شـرمېدلی
دا هغـه جمهوریـت دے زه او تـۀ یـې دعویـدار یـو
دا ددغـې برکـت دے، د یـو بـل ځنـې ویـزار یـو

راته وایـی سپرلـے راغـے، ټول وطن به شی ګلونـه
دا خـزان د غریبـۍ بـه، اوکـړی دلتـه نـه کوچونـه
ورکوو به هر غریب تـه، هر مزدور تـه خپل حقونـه
ټولـو خـوارو د وطـن تـه، ورکـوو بـه پلاوونـه
غریبـانو د وطـن تـه ، خوشـحالی بـه ورکـوو
مونږدخیـال پـه غونـډۍ ناسـت یـو، کـوو دارنګـې سـوچونه
لټـوو پـه خپلـې خـاورې جنتونـه، جنتونـه

زمونږداسـې خـوار قسـمت دے، چـې یـې لا پـه انتظـار یـو
دلتـه دغـه سیاسـت دے، چـې یـو خـوره نـو لا بـه خـوار یـو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس هغه وختونه لاړل

اوس هغه وختونه لاړل
تا به ماته، ما به تاته
دغه زمکه آسمان یو کړل
زهٔ په تا به نازېدمه
تهٔ په ما به غولېدلې
چې به تا د کوټې سر نه
ماته څومره اشارې کړې
ما به وې چې درنه ځار شم
تا به وې چې ما درواخله
لرې بل وطن ته بوځه
خو ما داکولے نهٔ شو
ما به وې چې شهزادګۍ یې
خو زهٔ تش د وچې خان ووم
ګنې ما به چرته لرې
دنګو لوړو غرونو مینځ کښې
د خوږو اوبو په غاړه
یووړوکے شان کورګے به
کانړو خاورو نه جوړ کړے
خو ما داسې کوے نهٔ شو
اوس هغه وختونه لاړل
ځکه ژوند اوس هغه نهٔ دے
دا دنیا دومره وړه شوه
اوس نړۍ واړه یو کور دے
چې تهٔ څهٔ وخت کله غواړې
د هوا په څپو هر وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ او تهٔ دواړه خبرې
ښهٔ په مينه هم کوے شو
کهٔ مونږ يو بل ليدل غواړو
په اسانه هم ليدے شو
خو اوس مينه هغه نهٔ ده
چې د زړهٔ په زور کېدله
اوس چې څهٔ هم کول غواړې
داپه مال او په زور کيږی
چرې دا دواړه کهٔ نهٔ وی
نوم د مينې چې وانخلې
هغه تش د قصو وخت وهٔ
ما او تا چې اورېدلې
نهٔ ليلا او نهٔ مجنون شته
دغه ټول عبث قصې شوې
کهٔ په مټو کښې دې زور وی
هر سړے به د ستا ورور وی
اوس هر څهٔ بدل بدل دی
نهٔ ګودر او نه منګی شته
د ليلا مجنون خبرې
د خيالی دنيا قصې شوې
اوس هغه وختونه لاړل
اوس نړۍ واړه يو کور دے

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفت حسين شهيد

په لاره دحسين باندی چې تلي دي ګلفت
نو ځکه خوجنت ته رسېدلي دي ګلفت

دنورو سر ساتنه يې د ژونديولوئې مرام وۀ
شرخوښوسره ځکه جنګېدلي دي ګلفت

دقام او د ملت دپاره هرڅۀ يې قربان کړل
نو مرګ د شهادت ته خندېدلي دي ګلفت

ژوندون يې آخرڅۀ وۀ، جيوقربان او زارېدل وو
مطلب د ژوندانۀ مونږ ته ښودلي دي ګلفت

منم چې دا رښتيا دی، سل دی اومره يو دی مۀ مره
اعجازخټک هم دارنګې ستائيلي دي ګلفت

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

چـې ښـوې شـراب د مینـې پـه نظـر د مسـتو سـترګو
پـه دا خـوئ مـې ځکـه خـوښ دے دا دلبر دمسـتو سـترګو

زمـا سـترګې پـرې خـوړېږي، زمـا زړهٔ چـې پـرې ډاډه وي
خـدائے آبـاد دې لـري داسـې دا ګـودر د مسـتو سـترګو

سترګوسترګوکښـې سـت اوکـړي، رانـه اوتښـتي مـخ پـټ کـړي
کـوي مینـه پټـه پـه هنـر د مسـتو سـترګو

څوک یې نـهٔ وینـي رادرومـي، څـوک پـرې هېونـهٔ پوهېږي
چې وربېږي کلـه غشـي، لـه سنګر د مسـتو سـترګو

نـذرانې ورتـه شـاهانو، چـې د خپلـو زړونـو راوړې
مـا لیـدلې پـه دې سـترګو کروفـر د مسـتو سـترګو

هیڅ یقین مې خدائے زده نـهٔ شي، چې بـه بچ تـرې زمـا زړهٔ شي
راپیسـې چـې لګیـا داسـې، وي لښـکر د مسـتو سـترګو

هرنظـر یـې سخن سـاز دے خدائے ورکـړے دا اعجـاز دے
دا همـه غـزل شـی، پـه اثـر د مسـتو سـترګو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(دا غزل دبنون تنقیدي ادبي ټولنې په انعامي مشاعرې کښې د دویم انعام حق دار ګرځولے شوے وۀ . د طاهرکلاچوی غزل ته وړومبے انعام ورکړلے شوے وۀ)

ستا د مینې لېونې چې وو، په دار شو
په مئینو کښې دې اوس خو ایله شمار شو

دا حرم کۀ بتکده وه، نۀ پوهېږم
لېونے زړۀ مې په پښو کښې ورګزار شو

په زاریو به دې هیڅکله خپل نۀ کړم
زما عشق هم د پښتون غوندې خود دار شو

غمژن زړۀ ته مې د سوز سندرې وایه
ایله سپک خو مې په دې د زړګی بار شو

ستا د مستو خمارو سترګو اثر وۀ
مېخانه کښې د جامونو ګړنګهار شو

دا **اعجاز** چې وۀ مدام خلقو رټلے
په دې څۀ کۀ جوړ په مرګ یې ویر ناتار شو

.....✱✱✱.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

حسن، مینه چې رایوځائے شی جانان شی
د چا سترګې، د چازړۀ شی، دچا ځان شی

کۀ زما جانان دې اولیدو په سترګو
تانه هېر به دجنت حورې غلمان شی

چې په مال، دولت ئې خوک اخستے نۀ شی
کاشکې هر انسان کۀ دغسې انسان شی

خلق وائي چې یې زړۀ راځنې یوړو
خو تازه پرې د اعجاز خټک ایمان شی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

راشـــــئ چـــــې زهٔ درکـــــړم لېـــــونی مینــــــه
بـــــل خــــوا ښـــکلیو! څلـــــه لټـــوئ مینـــــه

مــــا درتـــــه شـــــوملې او پیـــاځې راوړلــــــې
غـــــواړې کــــهٔ لــــهٔ مانـــــه پرونـــــی مینــــــه

خلقـــــو! لټولــــــه ســـــرو او ســـــپینو کښـــــې
هغــــه وه غریــــب کښـــــې پخـــوانی مینـــــه

مینـــــه د غـــــرض پــــه سیاســــت شـــــوله
جـــــوړه شــــوه اوس دا پاکســـــتانی مینـــــه

چغښـــې چـــې د دوو غرونـــو میـــنځ کښـــې شـــوه
څــــــومره ده مظلومــــــه افغـــــانی مینـــــه

دوه مئـــین جـــدا چـــې لـــهٔ یـــو بلـــه کـــړی
دا بــــــه وي رښـــــتیا امریکنـــــی مینــــــه

مــــا اعجــــاز تــــه ژونــــد څکــــه رنګــین ښــکاری
مــــا ســــره چـــــې وی د شـــــیرینی مینــــــه

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

مـونږه پــه سـرهٔ اورکښـې ژونـدون لــهٔ ډېرناکامــه کــوو
طمــع د ننـــګ چــې لـــهٔ بـــې حســـه ودهٔ قامـــه کـــوو

هــر څـــو کـــهٔ نـــورو بانـــدې بـــدې لګـــی رښـــتیا خبـــرې
د ژونـــد خبـــره بـــه همـــېش د ژونـــد لـــهٔ بامـــه کـــوو

دخپـل ښائیسـت پـه بـام ختلـې دومـره مـهٔ نـازېږه
مـونږه عـزت سـتا د ښائیسـت لـهٔ احترامـه کـوو

تــر څــو چـې مینــه پېغلتـوب تــه رسـېدلې نــهٔ وی
ددې دفـــاع بـــه تـــر هغـــې لـــه هـــر الزامـــه کـــوو

چرتــه چــې بــد پــه خلقــو تــش د مینــې تکــی لګــی
پــه داســې کلــی کښــې بــه څنګــه مینــه عامــه کــوو

هـیڅ پوهــه نــهٔ شــو چــې پــه تابانــدې مئـین څنګــه شــو
وایــــئ اعجــــاز داســــې کارونــــه مــــونږ بــــې پامــــه کــــوو

.....✸✸✸.....

یادګیرنه ! چاراته وې چې ستا دا غزل بل یوشاعر پخپل نو م خپل کتاب کښې چاپ کړے نو ماوې چې دا خو ما دپاره لوئے اعزاز دے چې زما کلام هم څوك د دې جوګه ګڼي چې پخپل نوم ئې چاپ کړي ---- اعجازخټك

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

هغــه چــې ســترګو کښــې خبــرې کــوی
راتـــه د مینـــې ډېـــرې غـــورې کـــوی

حېـــران د کلـــی مشـــرانو تـــه یـــم
دا چـــې خبـــرې کـــوی ســـترې کـــوی

د فلســـطین او د کشـــمیر پـــه زمکـــه
خبـــرې تـــورې کـــوی، زغـــرې کـــوی

چـې د اعجـاز غونـدې لـهٔ سـره تېـر شـی
هغــــــه خبــــــرې زړَورې کــــــوی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

هغه چې جام د پاسه جام سره هم خلۀ ورکوی
داسې ساقی ته به څوک څرنګې زړه نۀ ورکوی

په دواړه لاسه چې سحر ماښام لوټی مالونه
دومره غریب سړے به بل غریب ته څۀ ورکوی

کله دخدائے په مینه مست، کله دقام په جذبه
سرونه دومره آرزان بیه پښتانۀ ورکوی

هغه ده بیادزماني منصور په دار خېژوی
ژوند ورنه آخلی خو ژوندون په ژواندانۀ ورکوی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ملګـــرو زۀ پـــه داســـې ښـــار کښـــې اوســـم
لکـــه د مصـــر پـــه بـــازار کښـــې اوســـم

شـــــهبازګړه د ســـــتړو ځـــــاے يـــــادېږی
ځکـــه د يـــار د کـــوڅې لار کښـــې اوســـم

خبـــر دے کـــۀ نـــه راځـــې خـــو هـــا اووايـــه
چـــې دې خـــوش فهمـــه انتظـــار کښـــې اوســـم

هغـــــه د امـــــن او انصـــــاف غوښـــــتنه
لکــه د تېــر وخــت چرتــه غــار کښــې اوســم

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ژونـــدون څـــهٔ دے دا یـــو نـــوم د هنګـــامو دے
ســــــــتړی لار د پرېوتــــــــو اؤ پاڅېـــــــدو دے

څـــوک پـــه غـــم لړلـــی ژونـــد ځنـــې بېـــزار دی
د چـــا ژونـــد خـــو بـــس یـــو نـــوم د رنګینـــو دے

چـــې د وخـــت هـــر یـــو طوپـــان تـــه غـــاړه وځـــی
منـــزل پېښـــو کښـــې بیـــاد داســـې لېونـــو دے

ټپوســـــانو لـــــه ژونـــــدون لتـــــه ورکـــــړې
د ژونـــدون حـــق خـــو یـــوازې د زمـــرو دے

فیصـــلې زمـــونږ د کلـــی چـــې پـــردی کـــړی
دغـــــه جـــــړ زمـــــونږ دټولـــــو مســـــئلو دے

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

پـروت پـه سـجده، زړهٔ کښـې خـدائے بـلا خـدايان ګرځـوو
مـونږ آذر خويـه دې کعبـې کښـې هـم بتـان ګرځـوو

خـدائے پـه هـر څـه يو پـوره کـړی خـو بيـا هـم ډېـر وړی
کچکول پـه غاړه ځکـه مونږ پـه ټول جهـان ګرځـوو

د نړيوالـه کلـی خـان ملـک بـه څـوک پوهـه کـړی
پـه خپـل وطـن کښـې جنـازې مـونږه د ځـان ګرځـوو

عـدل انصـاف، د داسـې خلقوبـه څـوك څـهٔ اومنـي
چـې دروغـژن يـو ځکـه سـر بانـدې قـرآن ګرځـوو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ســـــتا د خبـــــرو د ځـــــواب بـــــه نـــــهٔ يـــــم
هـــر څـــهٔ بـــه يـــم خـــو ســـپين کتـــاب بـــه نـــهٔ يـــم

خلـــــق مـــــې لـــــولی پـــــاڼې پـــــاڼې د ژونـــــد
پـــه مـــخ راخـــور دې تـــور نقـــاب بـــه نـــهٔ يـــم

چـــا نـــه چـــا، چـــا پـــورې خپـــل ځـــان تـــړلے
د کتـــــاب داســـــې انتســـــاب بـــــه نـــــهٔ يـــــم

د ژونـــــد مقصـــــد کـــــهٔ د جنـــــت ګټـــــل دی
آختـــــه پـــــه دغســـــې عـــــذاب بـــــه نـــــهٔ يـــــم

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ځنـــې ســـرونه مـــې ليــدۀ ، پـــه نمـــر خاتـــۀ پرېواتـــۀ
ځنـــې ســـرونه آخـــر غـــوخ شـــو، ورتـــه نـــۀ پرېواتـــۀ

دخاموشـــۍ لـــۀ شـــوره ډېـــرو ســـر تنـــدے اونيـــوۀ
دبېوســـۍ لـــۀ زوره ډېـــر پـــه زنګانـــۀ پرېواتـــۀ

دعـوې پـه چـا، آخـر د څـه ،پـه کـومې خلـې اوکړمـه
هلتـــه دامـــن دعـــوه ګيـــر ســـاړۀ واړۀ پرېواتـــۀ

غـــوره ټنـــا چرتـــه پـــه لـــرې وطنونـــو اوشـــى
تنـــدر آخـــر زمـــونږ پـــه کـــور پـــه هرکالـــۀ پرېواتـــۀ

ځـــان تـــه د ځـــان پـــه مقابـــل چـــې کلـــه زۀ اودرېـــدم
دزړۀ کعبـــې کښـــې مـــې بتـــان خـــوارۀ وارۀ پرېواتـــۀ

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

ګلــه! چــې پــه ســترګو کښــې اغــزے دې کــړم
ښـه ده چې خپل ځان سره يو ځائے دې کړم

تـــا چـــې د ښـــو پـــه غشـــو اوويشـــتم
مـــړ ومـــه جانانـــه! راژونـــدے دې کـــړم

زۀ خـــو ســـتا پـــه ســـترګو جهـــان ګورمـــه
سترګې مې هم تـه شوې چې پردے دې کړم

خلقـــو د مجنـــون خبـــرې هېـــرې کـــړې
ځـــان پســـې هـــم داســـې لېـــونے دې کـــړم

ســـتا اعجـــاز خټـــک بـــه ولـــې نـــۀ ســـتائی
ستا يـو خـوږ نظـر دے چـې زلمـے دې کـړم

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

هیڅوک نۀ ګوری خپل ځان په ائینه کښې
بل ته ښائی بل انسان په ائینه کښې

تورې خاورې به د یار په دیدن موړ شی
ځان ته ګورې چې د ځان په ائینه کښې

خلقو خپلې برخې یوړې بختور شو
مونږ یې ګورو د ارمان په ائینه کښې

دا چې تا پورې یادېږی زمونږ کلے
ښکلے ښکاری د دوران په ائینه کښې

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

(درې شعرونه)

هــر ســړے نفــرت لــهٔ یــو ســړی کــوی
هـــر ســـړے ددهٔ ســـره یـــاری کـــوی

خدایـــه! د دجـــال فتنـــه بـــه ځنګـــه وی
ګــوره! چـــې ړانـــدهٔ مـــو مشـــری کــوی

خپلـــو مـــې چـــاړهٔ پـــه مـــری ایښـــې ده
خپـل خــو داســې نــهٔ کــوی، پــردی کــوی

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

پــرون چــې وروړ د وروړ مرګونــه اُوکــړل
مــونږ پــرې د پاســه زيــات قتلونــه اوکــړل

چـــې پــه لمنـــې د چـــا نمـــونځ کېـــدلو
هغـــو ګنګـــا کښـــې اودســـونه اوکـــړل

غــل بــه د غلــوؤ ْطن کښــې چــا تــه وايــو
هرچـــا يوبـــل پســـې نمنځونـــه اوکـــړل

مــونږ تــه څــهٔ پتــه د دښــمن نــهٔ لګــی
مــونږ دپــردو پــه ســر جنګونــه اوکــړل

خــوب کښــې چــې راغْــے نــو ورغــاړْې وتــم
مفتوکښـــې مـــونږه ديدنونـــه اوکـــړل

چــې پــه دنيــا کښــې پــهٔ ښــهٔ نــوم يــادېږی
هغــو هــم داســـې ښــهٔ کارونــه اوکــړل

اعجــاز خټــك بــه آخــر خــدائے پوهــه کــړی
غــرهٔ کښـــې يـــې چاتـــه آوازونـــه اوکـــړل

۲۷مارچ ۲۰۱۲ ء

.....✱✱✱.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

هائيکوګانې

مانــــه جمـــات کښـــي چـــا څپلـــۍ پټـــې کـــړې
مــــاوې چـــې دا څـــــهٔ د مـــوچي دکـــــان دے
چـــې زړي پرېـــږدي او تـــرې نـــوې يوســـى

.....✸✸✸.....

نـــــن يـــو خټـــك دغـــرهٔ پـــــه ســـر ګډېـــدهٔ
مـــاوې چـــې بيـــا بـــه چرتـــه ډول غږېـــږي
ځکـــــه چـــې دا دومـــــره د تيـنګـــې نـــــهٔ دي

.....✸✸✸.....

مـــونږ هغـــه ملـــك تـــه زنـــده بـــاد وئيلـــي
د ښـــي توښـــې نـــــه يـــې مـــونږ اوويســـتلو
لکـــــه پـــردي خيـــرات کښـــې ســـپي وررړوُو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

هائيکوګانې

دخـــــواريٍ ځـــوى ډالـــــر ليـــــدلے نــــهٔ وهٔ
اوس د ســوکړك پــه ځـائے برګـرې غـواړي
مــونږ بــه اوس تشــې هســې خلــې چړپــوٌو

.....✸✸✸.....

پـــــه انټرنيـــــټ يــــارانې څنګـــــه کيــــږي
چرتــه فـيس بـك کښـې چې جينـۍ ښـکاره شـي
بــــلا ځوانـــــان ورتــــه لَـــو يٌـــو اووائــــي

.....✸✸✸.....

د دهمـــــــاکوسره بلــــد دومــــــــــره شــــو
اوس د ټوپـــــك ډز راتــــه داســــې ښــــکاري
لکـــــه ماشــــوم چــــې چرتــــه ټيزواچــــوي

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

هائیکوګانې

خدایه ! په ملک کښې خوشحالي راولې
ګڼې واړهٔ واړهٔ خدایان دی واړه
دځان نه مخکښې به دوزخ ته لېږو

.....✸✸✸.....

چاوي چې ښځګه ځوك لیډر جوړېږي
ماوې دروغ او حرامتوب زده کړه
خلق به دې خپله بیا به سر ګرځوي

.....✸✸✸.....

سل شیطانان او یو لیډر زمونږه
لکه چې سل پاپړ او یو لوړ وي
ځکه شیطان هم تربنه لرې تښتي

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

هائیکوګانې

ښــکلو تـــه اووایـــئ چـــې کـــور کښــې کېنــئ
زمـــــونږ وژلـــــو تـــــه دي نـــــۀ رادرومـــــي
اوس دغـــــه کـــــار دغـــــه خودکشـــــه کـــــوي

.....✸✸✸.....

نرخونـــــه ورځ پـــــه ورځ پـــــه بـــــره خېـــــژي
چـــې دغـــه حـــال ، دغـــه رفتـــار وي زمـــونږ
بـــره ســـپوږمۍ تـــه بـــه مـــونږ زر اورســـو

.....✸✸✸.....

یوشـــل روټـــۍ مـــې چـــې مېلمـــه تـــه راوړې
وې چـــې یـــوه روټـــۍ تـــرې بیرتـــه یوســـه
وې چـــې انســـان یـــم ، ځنـــاور خـــو نـــه یـــم

.....✸✸✸.....

چرتـــه زړۀ خـــوږے مشـــر وي بـــه کنـــۀ ؟
پـــه دې ارمـــان واړه ســـپین ږیـــري شـــولو
لکـــــه د کونـــــډې لـــــۀ لېـــــورۀ اووتـــــو

.....✸✸✸.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــهٔ یــو انګریــز انګریــزي نــهٔ شــی لــیکے
دغـــه پوښـــتنه لـــږ د ځـــان نـــه اوکـــه
تــا کــوم پښتوکښـــې سپاړســـم پــاس کــړے

.....✸✸✸.....

هغـــه جمـــات کښـــې انګریـــزی وئیلـــه
وې یـــې چـــې دهٔ د خـــدائے ظـــالم تـــه ګـــوره
کفـــر ئـــې تـــول ګـــوره ! جمـــات تـــه راړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعجاز خټک هغه شخصیت دے د چا لـهٔ برکتـه چې پـه ټول خلیج کښې د پښتو ټولنې جوړې شوي دي او په خلیج کښې د پښتو مشاعرو بنسټ هم دغه مشر ایښودلے دے. د اعجاز خټک په کوششونو او ترغیابتو زمونږ پښتو ادبي ټولنه قطر هم جوړه شوې ده
د کومې لـهٔ سوبه چې پـه پښتو ادب کښې ډېر زیات کـار پـه دیـار غېر کښې شوے دے.د اماراتوپښتو ادبي ټولنه مرکزدُبئ واحده ټولنـه ده چې پـه پردي وطن کښې يې مشاعرې منعقد کړې دي او د پاکستان نه يې ورتـه شـاعران او ادیبان راغوښتي دي.تر اوسه د ټولنې د ملګرو لهٔ خوا څو درځنـه کتابونـه او مجلې هم خپرې شوې دي.دا ټول هر څهٔ د دغه کس لهٔ برکته وو..

فیروزآفریدي
صدر
پاك پښتوادبي ټولنه دوحه قطر

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library